

CREATIVE SEB

Lumea nevăzută

Cuprins

1. Creații proprii

Piticul din spatele oglinzii - Cristescu Maria

În interior - Cristescu Maria

Viața într-un glob de zăpadă - Natalia Roșu

Țările Comaranului, partea a IV-a - Covaș Eduard

Lumea nevăzută- Diaconu Nicolae

Bacteriile - Ungureanu Iosif

Viața lucrurilor uitate - Mătășel Ozana Maria

Lumea văzută prin ochii unui cărăbuș- Velicu Bianca

Călătoria unui cărăbuș- Patrick Kovari

Sertarul cu amintiri – Chivaru Carina

Tapt i snøen Partea a II-a- Tărăbuță Mara

Lumea văzută prin ochii unui gândac- Neagoe David

Iată primăvara!- Cristian Anastasia

Piticul grădinar- Pușcaș Sofia

Piticul din peșteră- Roșu Natalia

Cuprins

Piticul din laptop - Talabă Sofia

Piticul din galaxie - Diac Rebeca

Piticul din căștile mele – Chivaru Carina

Piticot - Olaru Vladimir

Piticul de pe creier - Ungureanu Iosif

O poză uitată - Pușcașu Sofia

Piticul cel mic - Stoicescu Sarah

Lumea mea în miniatură - Olaru Vladimir

Lumea furnicilor - Bălan Maria

Lumea jucăriilor pierdute - Olteanu Lavinia

Înfiorătoarea aventură a lui John- Balea Szuhan Ingrid Anastasia

Un mozaic al emoțiilor, prin imagini- Nechita Rareș

Firul de iarbă - Adrian Matei

O aventură cu ciocolată- Lavinia Olteanu

Primul fulg de zăpadă- Anamaria Dragomir

Cuprins

2. Documentare

Insecte minuscule, roluri uriașe – Chivaru Carina

Flori pentru Algernon – recenzie - Miloș Mara

Ce sunt microorganismele și de ce sunt importante - Tudor Iris

3. Projekte Auf Deutsch

Über mich- Erstellt von Ilinca Magdo

Laika- Erstellt von Ilinca Magdo

An einem Samstag- Erstellt von Ilinca Petcu

Meine Traumschule- Erstellt von Iris Tudor

Mein Tagesablauf- Erstellt von Matei Ioniță

Über mich- Erstellt von Mihnea Vlad

Über mich- Erstellt von Otilia Onuțu

Meine Schule- Erstellt von Sofia Pușcașu

Mein Tag- Erstellt von Ștefan Negrea

Am Morgen- Erstellt von Vladimir Ioniță

Ioniță Vladimir- Erstellt von Vladimir Ioniță

Meine Schule- Erstellt von Vladimir Olaru

Am Morgen- Erstellt von Yaleen Alexandra Tureanu

MEINEN HUND- Erstellt von Anja Hincu

Cuprins

Erstellt von Ruxandra Radu

Erstellt von Alexia Cristescu

Erstellt von Eduard Toma

Erstellt von Mirea Antonia

Erstellt von Dominic Andrei Barbu

Erstellt von Patrick Haiducescu

Erstellt von Balea Szuhan Ingrid Anastasia

Erstellt von David Chiribeş

Erstellt von Ilinca Petcu

Erstellt von Vladimir Ioniţă

Erstellt von Chiribeş David

Erstellt von Ondine Maria Marin

Erstellt von Eric Mihai Şerban

Erstellt von Alia Mara Frunzeanu

Erstellt von Matei Bălan

Erstellt von Maria Neacşu

Erstellt von Maria Neacşu

Erstellt von Ioana Avram

Erstellt von Eric Chiţulescu

Cuprins

Erstellt von Deniz Maria Soydemir

Erstellt von Eva Maria Martalog

Erstellt von Alexandru Nicolas Beța

Erstellt von Alesia Bănică

Erstellt von Adelina Catrina

Erstellt von Adam Ioan Drăguțoiu

Erstellt von Ruxandra Radu

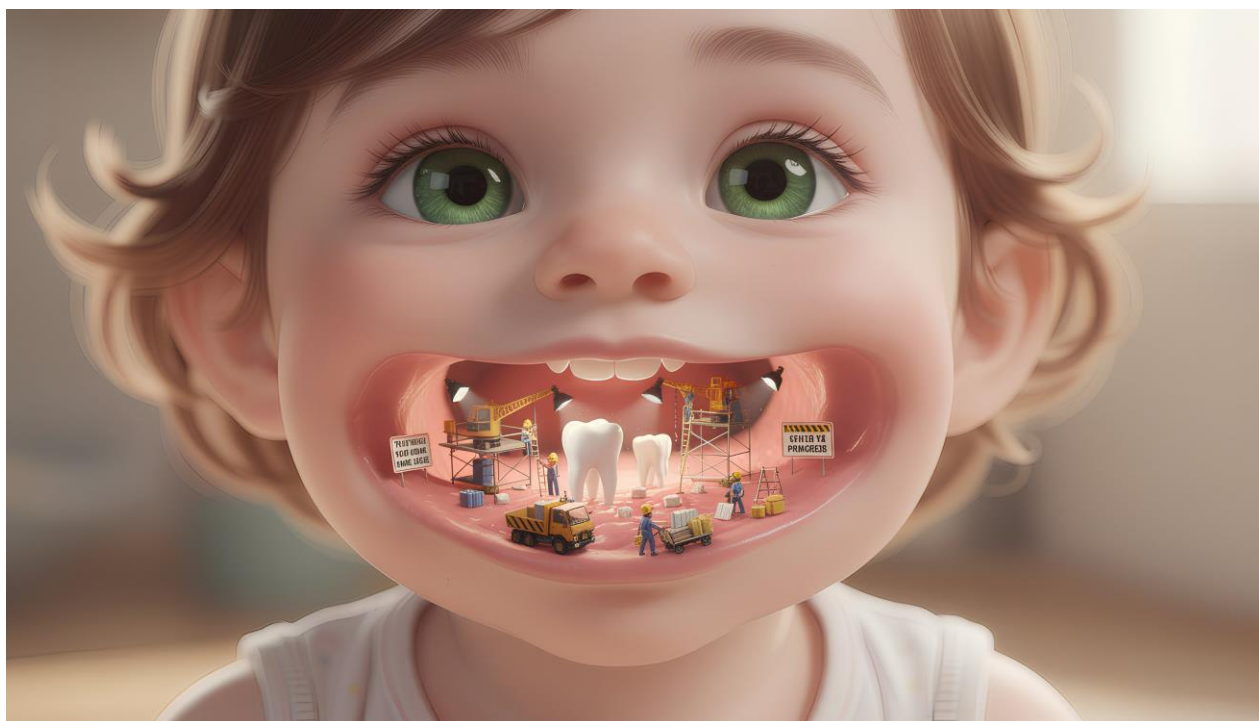

CREATIVE SEB

I. Creații proprii

În interior

V-ați întrebat vreodată ce se întâmplă în interiorul nostru? Fiecare dintre noi e diferit. Hai să începem cu începutul, bebelușul.

Ea este May, are șapte luni și e șatenă cu ochii verzi. Primii dințișori au început să îi crească deja. Acolo, în guriță se ascunde un șantier întreg.

- Atașați primul incisiv și construiți-l pe al doilea! a spus constructorul șef.
- Din ce? Lapte? a spus un dentar mai încet la minte.

Dentarii erau omuleții din gură care se ocupau cu construirea dinților de lapte.

- Nu sunt din lapte! a exclamat un dentar ursuz.

Pentru a construi dintele, au făcut cavitatea pulpară și canalul dentar care face conexiunea cu nervii și vasele de sânge, peste care au turnat dentină, cement și smalț, pe care l-au făcut fin folosind șmirghelul.

- Oh, draga mea, ți-a crescut primul dințișor! a zis mama lui May.
- Toată lumea, știți ce să faceți! a strigat dentarul șef.

Dentarii și-au acoperit ochii cu o pereche de ochelari negri. Femeia urma să

facă o poza cu bliț care poate orbi dentarii, de aceea, acești ochelari sunt negri ca abanosul.

Ora mesei sosise, mama îi pregătise micuței May un piure de morcovi. Pentru a nu se murdări, dentarii s-au pitit lângă obraji.

- Gura mare, vine avionul! a șoptit mama.

Lingura intrase în gură, dentarii erau plini de piure de morcovi. Știu la ce vă gândiți: „Dentarii se murdăresc de fiecare dată când mâncăm?” sau „Rămân murdari?”. Ei se murdăresc mereu, însă se spală. Cum? Glandele salivare. Dentarii se spală cu salivă. Aceștia se duc sub limbă unde se află glanda sublinguală și se spală.

La 7 ani, lui May îi crescuseră toți dinții de lapte, unul dintre ei aproape stătea să cadă.

- Mami, mi se mișcă un dinte! a țipat May.

- O să vină Zâna Măseluță, dar, înainte, trebuie să îl scoți, a șoptit mama.

Fetița a tras puțin de dinte. Acesta aproape a căzut.

- Cutremur! a țipat dentarul șef.

Toți dentarii s-au adăpostit sub limbă deoarece dintele care cădea era un canin. Dacă un canin nimerea un dentar, acesta putea să moară. Dintele a căzut.

- Mami, mami, uite! a strigat May arătându-i mamei ei dintele căzut.

Peste noapte, a venit Zâna Măseuță cu un cadou, o nouă periuță de dinți. Nu era cel mai extravagant cadou, însă periuța lui May oricum se stricase. Fata a folosit cadoul degrabă.

- Vine periuța, toată lumea pe margine! a zis un dentar.

Periuța a început să curețe. Când dentarii construiesc dinții și scapă o sculă ascuțită care se lovește de carne ni se formează aftele. De asemenea, când ni se zgârie gingia, dentarii atașează dintele, dar când dau cu ciocanul pentru a-l fixa și nu nimeresc dintele, ci gingia, atunci ne rănesc. Dacă ai dinții strâmbi, trebuie să

Știi că e tot vina dentarilor. Un dentar obosit, pictisit și grăbit îți atașează dintele, dar îl pune strâmb. Dacă niciun dentar nu observă dintele strâmb în timp util, nu o să ți-l mai scoată deoarece durerea ar fi prea mare.

Cum se formează cariile? Când dentarii se odihnesc, niște creaturi negre, mici și rele se strecoară între dinți și îi rod. Dacă nu te speli pe dinți, îți rămâne mâncare pe ei și hrănești cariile. Acestea se înmulțesc repede. Ne doare dintele? Înseamnă că ele au săpat foarte adânc în dinte. Dacă mâncăm dulciuri, ele prind energie și se înmulțesc și mai repede. Dintele s-a înnegrit? Este prea târziu, cariile au câștigat lupta, iar dentarii nu pot să le repare, de aceea mergem la dentist. Dentistul știe despre dentari, însă nu are voie să îți spună de existența lor deoarece aceștia l-au forțat să semneze un contract.

Aceasta este lumea nevăzută din gura noastră. Eu v-am spus lucrurile acestea pentru că sunt un dentar ieșit la pensie. Legea despre divulgarea secretelor și dentarii ieșiți la pensie este neclară, așa că nu vă îngrijorați, nu mă duc la pușcăria dentarilor...

Maria Cristescu, clasa a VI-a

Piticul din spatele oglinzii

Uite, acolo! În spatele oglinzii. El e, piticul de după oglindă. Cum a ajuns acolo nimeni nu știe. Îl putem vedea? Nu. Atunci de unde știu de existența sa? Există, am dovezi, însă cea mai importantă este faptul că și eu am fost „piticul din spatele oglinzii”.

Când a fost creată lumea, în spatele fiecărei oglinzi se afla câte un pitic. În momentul în care un om se uita în oglindă, piticii intrau mintea sa și îi spuneau ce defecte are. „Ești gras!”, „Nimeni nu o să te placă așa slab!”, „Ai părul urât și dinții prea depărtați!”. Făcând asta, piticii convingeau oamenii să creadă tot ce le spuneau. Când persoanele credeau, ele făceau schimb de locuri cu piticul. În acest fel, piticii cei răi încercau să distrugă lumea, în timp ce mulți oameni erau blocați în oglindă până făceau schimb cu o altă persoană. Acest ciclu a mers timp de mii de ani.

Piticii au nasul cârn, ochii negri precum cărbunii din foc. Au câteva fire de păr negre în creștetul capului. Poartă căciuli și haine zdrențuroase.

Singurul „zâmbet” de pe chipul lor este cel malefic. Ei sunt foarte periculoși, vor să domine lumea și să ne închidă în oglinzi. Vă dați seama câți pitici și oameni captivi sunt într-un labirint de oglinzi? Mii.

Când piticii se transformă în oameni, în momentul în care ies din oglindă se înalță, li se schimbă zdrențele în haine frumoase și vocea aceea subțire, în cazul piticilor și răgușită, moștenită de la strămoșii lor elfii, se transformă într-un glas de om. Ei pot vedea prin oglindă cine e captiv, oamenii nu pot. Dacă te afli în spatele oglinzii, tu poți vedea pe cine se uită în oglindă. De aceea este foarte greu să prinzi aceste creaturi malefice. Doar cu ajutorul unei zgărieturi făcută cu unul dintre cioburile oglinzii sale îl poți aduce pe pitic înapoi în oglinda sa. Dacă spargi **toată** oglinda pentru a lua cioburile, omul dinăuntru va rămâne captiv pe vecie.

Cum am ajuns eu captivă și cum am evadat, uite aici. Mă duceam afară, dar înainte am decis să mă uit în oglindă. Piticul m-a convins că am defecte așa că am făcut schimb de locuri. Îl vedeam pe pitic cum se transforma, eram terifiată. Nu aveți idee cum a fost acolo. Era mereu întuneric și frig, o suprafață plină de un ger înspăimântător. Nimic altceva.

Familia mea mă căuta. Îi vedeam prin oglindă și le strigam „Sunt aici!”, „Mami, tati, ajutați-mă!”, însă totul era în zadar. Plângeam. Într-o zi, sora mea a spart aproape toată oglinda, doar un colțișor rămăsese intact. Nu mai vedeam decât prin acel colț prin care zăream doar un tablou din casă.

Nu mă simțisem atât de singură niciodată. Am crezut că nu aveam să mai ies niciodată, însă peste câteva zile a venit un om ciudat care repara oglinzi. Nu îl puteam vedea. Dintr-odată, nu mai eram în spatele oglinzii, ci în patul meu. M-am dus în hol unde se afla oglinda, reparatorul și familia mea. Reparatorul se zgâriase din greșeală cu un ciob. Acesta s-a evaporat în câteva secunde. El era...piticul. Am început să plâng de bucurie deoarece evadasem. Familia mea era în stare de șoc pentru că reparatorul se evaporase, dar și pentru că apărusem. Apoi am aruncat oglinda repede după ce le-am povestit totul . De atunci nu m-am mai apropiat de nicio oglindă...

Viața într-un glob de zăpadă

Într-o dimineață de iarnă, priveam colecția mea de globuri de zăpadă, minuscule, luate ca amintire din locurile în care am călătorit. Dintr-odată, unul dintre ele strălucea puternic, ca un diamant în soare. De fiecare dată când mă uitam la el, părea că-mi șoptea ceva...secrete. Într-o clipă, am atins globul și m-am simțit trasă în interiorul lui.

M-am trezit într-o lume fascinantă, plină de minunății. Ființe mici se mișcau în jurul meu, fiecare având un zâmbet larg și prietenos. Spiriduși cu aripi de cristal zburau, creând curenți de aer care împrășteau cristale de gheață. Pădurea din jur era formată din brazi măreți, încărcăți de zăpadă. Am întâlnit o zână care purta o rochie din cristale de gheață. Ea mi-a arătat cum să dansez cu fulgii de nea care cădeau ușor.

În timp ce exploram, am dat peste un mic râu de apă cristalină, unde peștișorii voioși săreau pentru a-și arăta culorile vibrante. Un pitic mi-a oferit o băutură din zăpadă topită, spunându-mi că îmi va da puterea de a înțelege limbajul animalelor.

Aici, visurile prindeau viață, iar imaginația nu avea limite. Am petrecut ore întregi râzând și jucându-mă cu animalele și spiridusii pădurii.

Pe măsură ce timpul trecea, totul se estompa parcă trecând în nuanțe de gri, alb și negru, semănând cu o fotografie veche.

Un vânt ușor s-a stârnit, aducând cu el un parfum familiar de iarnă, amintindu-mi de casa mea. Fulgii de nea din jur au început să strălucească mai intens, iar culorile s-au estompat treptat, lăsând loc nuanțelor de bleu și de gri, caracteristice iernii.

O zână mica, care pe parcursul explorării devenise prietena mea, a spus, iar cuvintele ei se auzeau ca un ecou : „Fiecare călătorie are sfârșitul său"! M-am simțit ușor tristă, realizând că toate experiențele magice se termină rapid.

Deodată, un vartej de fulgi mă ia pe sus și brusc mă trezesc în patul meu călduros și comod, cu globul de zăpadă în brațe !

L-am ținut în brațe ca pe un prieten vechi și mi-am adus aminte de fiecare detaliu al acelei lumi fantastice! O parte din mine a rămas acolo, în acel univers al minunilor. În fiecare iarnă, când văd zăpada și-mi privesc colecția de globuri, îmi amintesc de aventura mea incredibilă!

Detaliile pot să-ti aduca multă bucurie, doar să le descoperi!

Natalia Roșu, clasa a VI-a

Țările Comaranului, partea a IV-a

După ce, în vadul Haac'm, au ieșit biruitori mistreții de la Răsărit, cum le ziceau piticii în Vechiul Război orcilor, s-a trimis sol după Jilstih cel din Morgundur, care pe vremuri peste câmpiile de miazăzi veghea și fără de a căruia permisiune, în acele ținuturi, nici soarele nu apunea.

La Morgundur mult ținea el, căci pe tatâne-său acolo chiar el îl îngropase, dar nu știa el în ce hal fusese profanat acel loc, pentru el sfânt, până ce ajunse acolo.

Pământul tremura și florile se ofileau pe măsură ce se apropia armata lui, iar piticii știau de venirea lor și, de zile întregi, îi priveau cum mergeau fără încetare. Se pregătiseră pentru un asediu, pentru un atac direct sau fie el ce o fi fost, dar pentru ce a urmat pregătiți nu erau.

Orcii îi atacară direct, încercând să ajungă cât mai rapid lângă ziduri, pentru a se feri de arcași și a-i permite berbecului să spargă poarta, dar pe la mijlocul distanței ce o aveau de parcurs surziră.

Nu fu bubuit, ci o sfâșietoare urgie. Praf, sânge, bolovani și membre zburară în aer, iar după aceea veni țiuitul, lung, subțire, neiertător, ca o lamă înfiptă în urechi. Unii orci căzură la pământ orbi și surzi, urlând fără să-și audă propriile glasuri, iar din alții nu puteai aduna nici cât să umpli o desagă, darămite un coșciug.

După prima explozie, cei ce nu erau reci pe pământ încercară să fugă și să se ascundă pe undeva, sub vreun bolovan, trunchi de arbore sau într-o groapă, dar de unde se strecurau de-acolo, într-o fulgerare, fum și carne zburau.

Mai norocoși nu erau nici cei ce, în mijlocul debandadei acesteia, ajunseseră la zidurile fortăreței, căci, nemaifiind folosite vreodată fulminante înainte, piticii puseseră din ele și pe marginea zidurilor. Când acestea fură detonate, prăpăd fu. Pitici căzuți din turnuri, ziduri prăbușite, invadatori și invadați striviți de blocuri de piatră și înecați în colb.

Un pitic, al cărui nume a fost pierdut în negura timpului, ce lupta atunci acolo, se trezi deodată, mai mult mort decât viu, cu piciorul prins sub niște moloz. Și-l tăie cu spanga, din el rămânând doar pudră de os și mușchi pisați, iar apoi, lăsând o dâră în urmă, se târî până la un copac și de el se sprijini.

De acest copac era rezemat jumătate de trup de orc, care, printr-un miracol sau un blestem, mai era viu. Orcul îl privi cum pălește încet, apoi cum se întoarce spre el zâmbind și sucombă sângerării. După aceea îi închise ochii piticului și îi puse mâinile pe arma înfiptă în pământ, conform tradiției neamului lui, și adormi și el fără a se mai trezi vreodată, ultimele-i cuvinte fiindu-i:

- Anduinas yor galestinga, tobūne tavo solu tyr, karo sūnu (Anduin e milostiv, sufletul să-ți fie curat, fiu de războinic).

De-ar fi fost auzit sau văzut de frații săi, pe loc îl sfârșeau căci ambele-i acte erau sacrilegii îngrozitoare pentru ei și le nesocoteau religia și cultura. Lui, totuși,

mai puțin nu i-ar fi putut păsa.

După ce ultimele bombe explodară tot ce mai rămânea din Morgundur era un deal ce abia își mai susținea propria greutate, plin de gropi, șanțuri și tunele săpate de explozii, mormane de membre, intestine și oase printre care nu găseai două să aparțină aceleiași ființe, stive de moloz și un orc îngenuncheat deasupra unui fost mormânt, cu liderul armatei pitice ce l-a înfrânt ținându-i o halebardă la grumaz.

- Iek polivnio, noko aivik, mârâi Jilstih printre colții-i încleștați.

- La fel și ție porc mârșav, răspunse Ghail.

Halebarda ascuțită tăie cu ușurință, iar o căpățână pocită se rostogoli de pe deal.

Covaș Eduard, clasa a VII-a

Lumea nevăzută

Noaptea aceea era diferită de orice altă noapte. Orașul dormea adânc, dar eu nu reușeam să închid ochii. Nu prea făcusem mare lucru în acea zi, deci nu eram obosit. În plus, simțeam o stare de neliniște. Îmi tot spuneam că este doar oboseala sau imaginația mea, dar inima îmi bătea tot mai repede, ca și cum ar fi simțit ceva ce eu nu puteam încă înțelege. Am încercat să mă culc, dar un sunet ciudat m-a făcut să sar din pat. Un fel de șuierat slab, abia auzit, venea dinspre fereastră. M-am apropiat, cu teamă și curiozitate amestecate, și am privit afară. Atunci am zărit luminițe ciudate mișcându-se pe asfaltul gol. La început am crezut că sunt insecte sau licurici, dar felul în care se adunau într-un cerc perfect și modul în care se mișcau sincronizat nu semăna cu nimic cunoscut.

Am simțit un fior de frică. Vântul aducea cu el un miros de pământ umed și frunze ude. Am ieșit din cameră pe ascuns, asigurându-mă că nu îmi trezesc părinții. Încet, am coborât pe trepte, simțind cum pașii mei răsună mult mai puternic în tăcerea nopții.

Apropiindu-mă, luminițele au devenit mai clare, iar inima îmi bătea atât de tare încât părea că va exploda. Când am ajuns aproape, am realizat că nu erau insecte. Niște ființe minuscule, cât un deget, cu trupuri subțiri, aproape transparente, cu ochi strălucitori și aripi care tremurau ușor, stăteau în cerc în fața mea. M-au observat și, pentru o clipă, am simțit că mă judecă. Una dintre ele s-a apropiat curajos și mi-a vorbit cu o voce subțire, dar clară, care vibra în aerul rece al nopții. Mi-a spus că lumea lor apare doar noaptea, când lumea este în pericol, când oamenii dorm și că ele veghează orașul.

Dar în acea noapte, ceva era diferit. Pământul sub noi vibra ușor. Mi-au povestit despre o bestie malefică adormită sub pământ. Aceasta începea să se trezească. Inima ei bătea din ce în ce mai tare, iar legăturile care o țineau adormită se slăbeau. Dacă s-ar fi trezit complet, orașul ar fi fost distrus. Singura soluție era să ajungem la inima ei și să o adormim din nou. O crăpătură s-a deschis chiar lângă noi în asfalt, scoțând un aer rece și înfiorător. Am ezitat tremurând, dar ființele m-au privit cu speranță și așteptare. Mi-am strâns pumnii și am pășit în gol. Pereții peșterii erau umezi și reci, iar ecourile pașilor noștri se loveau de piatră, distorsionându-se ciudat. Un fior de frică m-a străbătut când am văzut umbre care păreau să se miște singure pe pereți.

Deodată, podeaua a trosnit sub noi. Pământul se surpa în crăpături adânci, iar pietrele cădeau în întuneric. Ființele s-au ridicat imediat în zbor. Eu am alunecat aproape în gol, dar m-am agățat de o stâncă ascuțită. Respiram greu, tremurând, dar nu am renunțat. Am mers mai departe, cu pași mici și atenți, până am ajuns într-un coridor lung, cu podea de plăci pătrate. Din tavan atârnavu țepi ascuțiți, gata să cadă. Am simțit un clic când o ființă a călcat greșit pe o placă și țepii au coborât amenințător. Pe perete am observat un puzzle străvechi, cu simboluri ciudate și linii legate între ele.

Sub el erau unsprezece butoane. Am inspirat adânc și am analizat desenul. Am apăsător un buton, nimic. Am apăsător altul, iar țepii s-au oprit. Am respirat ușurat și am trecut mai departe. Ultima sală era acoperită de ceață groasă. Din ea au apărut fantome uriașe, cu trupuri întunecate și fețe goale. Se mișcau încet, dar cu intenție. Am simțit cum frica mea crește, iar ființele s-au ascuns speriate. Mi-am strâns tot curajul și m-am repezit către ele. Am realizat că trec prin mine fără să mă rănească. Erau doar iluzii create pentru a păzi inima bestiei. Când m-am liniștit și am încetat să mă tem, ele s-au risipit.

În centrul sălii am văzut inima bestiei. Era uriașă, din piatră roșiatică, pulsând adânc. Fiecare bătaie zguduia peștera. Ființele mi-au dat onoarea de a o atinge și a o adormi. Am pășit înainte, cu palma tremurând. Am pus-o pe piatra rece și m-am concentrat la oraș, la oamenii care nu știau ce pericol îi pândește. Bătăile au încetinit treptat, apoi s-au oprit complet. Peștera a început să se zguduie, bucăți de stâncă cădeau în jurul nostru. Am fugit spre ieșire, iar ființele m-au urmat. Crăpătura s-a închis chiar când cerul începea să se lumineze.

Dimineața, orașul era la fel ca întotdeauna. Oamenii își continuau viețile fără să bănuiască nimic. Doar eu știam adevărul. Undeva, sub pașii noștri, lumea nevăzută continua să vegheze în tăcere.

Diaconu Nicolae, clasa a VII-a

Bacteriile

În sfârșit! După tot acest timp de cercetări pot să îmi îndeplinesc visul! În sfârșit pot să mă fac mic de tot și să intru în lumea bacteriilor. Dacă vreți cumva context pentru toate bazaconiile pe care tocmai le-am spus mai sus, lucrez de câțiva ani la un proiect: să creez o mașinărie care să mă micșoreze, pentru a putea studia îndeaproape bacteriile.

Îmi iau cu mine câteva instrumente de măsurare și analizare științifică, închid ușa laboratorului, pentru a mă asigura că nimeni nu o să mă curețe cu dezinfectant, mă duc la mașinăria mea, intru în ea și apăs butonul mare și roșu care stă lângă ușă.

Mi se întâmplă o serie de efecte secundare ciudate cum ar fi amețea, durerea, halucinația, țiuitul în urechi și greața (trebuie să mi le notez undeva) și mă trezesc pe podeaua mașinii. Un dispozitiv special mă poartă afară din mașinerie și văd... case? Este un domn elegant, cu o cămașă albă, sacou maro, pantofi negrii, lustruiți și are o pălărie pe care scrie „O.G.P.C.B. – Organizația

Guvernamentală pentru Prevenirea Cataclismelor Bacteriale”. Mă apropii de bacterie și observ că vorbește română! Vorbește la un telefon mic și rotund.

Eu, cu spiritul meu de om de știință, observ că își încheie conversația telefonică și mă duc să vorbesc cu el:

-Bună ziua! zic eu.

-AOLEU! CINE EȘTI?! SAU MAI EXACT, CE EȘTI?? exclamă panicat domnul.

-Nu am venit să vă fac rău. Sunt un om! Am venit ca să fac un documentar despre bacterii.

-Aaaaaa, am mai auzit de aceste ființe. Știu că sunt bacterii parazite care sunt experte în voi. Dar eu știam că oamenii-s mari de tot!

-Păi, chiar sunt așa, numai că am descoperit o metodă să mă fac la fel de mic ca o bacterie.

-Interesant...

-Ce fel de cataclisme încercați voi să preveniți? întreb eu, uitându-mă la pălăria domnului.

-Câteodată, apar valuri mari de otravă și un prosop mare care ne omoară aproape pe toți!

-Ups... Oamenii sunt cei care fac asta, încercând să se apere de bacteriile parazite pe care le-ați menționat mai devreme.

Nici nu apucă bacteria să răspundă, că izbucnește o mare larmă printre case și pot să observ niște amibe. Bacteria se uită cu groază la ele, iar eu realizez că protozoarele sunt o frică printre bacterii. Scot o telecomandă din buzunar și apăs pe butonul din mijloc. Sunt transportat înapoi la mașină și readus la mărimea normală.

Trebuie să notez ce am văzut!

Iosif Ungureanu, clasa a VI-a

Viața lucrurilor uitate

Imaginează-ți cât de multe gusturi , întâmplări, sunete sau mirosuri le-ai uitat. Ele rămân în tine într-un loc de unde pot fi chemate înapoi. Asta numesc eu nostalgia. Chiar dacă uităm ceva, făcând a doua oară un lucru pe care l-am mai făcut în trecut, acesta ne aduce o senzație . Senzația de căldură și tristețe împreună.

Eu cred că lucrurile uitate au propriul lor depozit, ca o bibliotecă. Sunt clasificate. Pe anotimpuri sau pe experiențe plăcute și neplăcute. Uneori unele trebuie schimbate. Incet, tot ce ai trăit, ai mâncat sau ai simțit te face unic . Te construiește piesă cu piesă ca să te transformi, să fii în continuă dezvoltare.

Există lucruri care au saloane cu popcorn, canapele și paturi duble, jocuri și jucării. Ca un fel de loc VIP, unde stau ideile și poveștile, care nu se pot stinge, cele pe care le dăm mai departe și oamenii la care ținem foarte mult .

Mai este și zona lucrurilor pe care chiar vrem să le uităm. Cele urâte. Trist este că pe ele le uităm cel mai greu, probabil deoarece ne-au speriat sau ne-au făcut să gândim dintr-o perspectivă neplăcută. Și acestea pot veni înapoi dacă repetăm experiența.

Mintea noastră este un hotel plin de camere care te ajută să alegi și să iei hotărâri. Sfaturile cuiva, de exemplu, rămân acolo. Iar atunci când respectiva întâmplare chiar se întâmplă în realitate, toate informațiile pe care le știi despre ea urcă cu liftul ca tu să poți alege corect.

Poate, uneori, te-ai gândit că o anumită informație nu o să îți folosească. O uiți repede, dar ea tot rămâne undeva în mintea ta ca să fie alături de tine dacă ai nevoie.

Pare trist să pierzi informații și amintiri, dar noi, oamenii, suntem în continuă dezvoltare. Suntem dornici să învățăm și să cunoaștem ca să devenim mai puternici. Oricâte informații ai ști, ține minte următoarele cuvinte : „Nu ai descoperit încă nici un sfert din lume!”.

Mătășel Ozana Maria, clasa a V-a

Lumea văzută prin ochii unui cărăbuș

Pământul începe să se miște ușor, firele de iarbă tremură, iar dintr-o gaură abia observabilă, iese un cărăbuș mic și verde ca un bob de mazăre. Face câțiva pași micuți, iar apoi se așază pe solul umed. Aici începe aventura lui Hip, un cărăbuș de viță de vie.

Părinții săi s-au dus să caute hrană pentru micul Hip, dar, din păcate, au devenit prânzul unei broaște. Atunci micul cărăbuș a realizat că a rămas singur pe lume, fără persoanele cele mai dragi care să aibă grija de el.

A început să își caute hrană, dar firele de iarbă păreau imense pe lângă corpul lui minuscul, furnicile negre și mici treceau pe lângă el crezând că este și el o furnică, se împiedica de pietricelele palide care se odihneau pe pământul liniștit, dar Hip a continuat să meargă fără să se dea bătut. Până la urmă, a găsit un morman de frunze verzi și proaspete din care a început să mănânce cu poftă. După ce și-a potolit foamea, s-a simțit mai puternic și mai energic, așa că a decis să se aventureze prin pădurea mare și plină de pericole necunoscute de Hip.

-Eu sunt Rozi, a spus ea. Ploaia nu va ține mult, dar pădurea devine foarte periculoasă după ce se oprește.

-Eu sunt Hip, a răspuns cărăbușul. De unde știi asta? De cât timp locuiești aici?

-Nu știu exact de cât timp, dar când se oprește ploaia, toate ființele ies pentru a lua o gură de aer curat, chiar și cele mai periculoase sau cele mai prietenoase ființe! Toate au nevoie de aer curat și rece.

Când norii s-au retras, iar razele soarelui au început să încălzească din nou pământul, Hip a pornit mai departe alături de Rozi. Mergeau încet, ocolind bălțile care li se păreau lacuri imense. Deodată, solul a început să vibreze. Pași grei se apropiau. O pasăre a aterizat brusc, ciocul ei lovind pământul chiar lângă ei.

-Ascunde-te! a șoptit Rozi.

Hip s-a ascuns sub o piatră, tremurând din toate încheieturile. Pasărea a scotocit puțin, apoi a plecat. Când pericolul a trecut, Hip a ieșit cu grijă. Nu mai tremura. Simțea ceva nou, curaj. Drumul i-a dus până la o viță de vie tânără, cu frunze late și lucioase. „Aerul miroase a siguranță aici”, își spune Hip în gând.

-Aici trăiesc mulți cărăbuși, i-a spus Rozi. Nu vei mai fi singur.

-Rozi, nu știu cum să îți mulțumesc pentru faptul că m-ai adus într-un loc unde pot fi îngrijit, fără tine aș fi pierit în pădure, rostește Hip cu lacrimi în ochi.

În acea seară, Hip s-a cuibărit sub o frunză mare. Stelele se vedeau printre crengi, iar pădurea nu mai părea atât de înfricoșătoare. Știa că părinții lui nu se vor mai întoarce, dar știa și că, datorită lui Rozi, deși mic, este suficient de puternic pentru a merge mai departe.

Velicu Bianca, clasa a VI-a

Călătoria unui cărăbuș

Era o zi normală în care eu cu frații mei împingeam convoiul cu bunuri. Trebuia să facem rost de bani din Orașul Tuburilor. Vedeam blocul de piatră care ajunge la cer, așa-numita casă a gigantului. Eu cu frații mei am fost foarte atenți să nu îl deranjăm pe gigant sau pe animalul său de companie, balaurul.

- Xir, nu te mai uita la casa gigantului, poate îl atragi! țipase fratele meu cel mai mare.

- Bine, Yar, dar mai avem mult? am răspuns eu.

- Vreo oră mai avem, ceea ce nu e mult! grăise Yar fratele cel mai mare.

- Fraților, văd balaurul! țipă Lar, cel mai mic dintre noi.

- Luați toate bunurile! ordonă Yar.

Și așa a început tot haosul, eu cu toți cei 137 de frați ai mei am început să fugim. Doar câțiva au luat bunuri din bilele de pământ pe care le împingeam. Balaurul a sosit prin a scoate un zgomot infernal de uragan pe gură, el a continuat prin a călca câțiva din frații noștri.

M-am ascuns în iarbă, balaurul începea să distrugă bilele de pământ. Țipete se auzeau de peste tot, iar eu stăteam nemișcat. De undeva a apărut un balaur mai micuț, dar mai diferit de primul. Primul balaur l-a urmărit pe cel mic până când au ajuns foarte departe. Nu știu unde se afla toată lumea, dar am mers și l-am văzut pe Yar. Yar îl ținea pe Lar care era rănit.

- Xir, mai ai o frunză medicinală? întrebuse Lar.

Am început să plâng, singurul lucru pe care îl aveam la mine erau niște coliere frumoase. Lar murise, nu l-am putut salva. Yar m-a îmbrățișat ca să mă calmeze. Între timp alți frați de-ai noștri ne-au găsit și au reușit și ei să salveze câte ceva de valoare.

Eram numai cinci, cinci cărăbuși amărâți care au supraviețuit unui atac de-al balaurului, care acum se plimba spre Orașul Tuburilor care nu era departe.

De fapt, am ajuns la intrarea lui. Ne întâmpină doi gardieni muscă. Yar le arată certificatul și ne lasă înăuntru. Orașul Tuburilor se află în casa gigantului. Mulți se așteaptă ca el să ne găsească, dar gigantul nici nu ne aude.

Odată ajunși în oraș, am început să ne vindem lucrurile. Apoi ne-am asigurat un loc de dormit. Orașul era plin de tot felul de insecte. De la furnici, la cărăbuși și de la muște, la albine, toată lumea trăia aici. Pe exteriorul casei gigantului se află o bază de operații a viespilor, ele ar trebui să ne protejeze de gigantul sau de gândaci cu intenții rele. Legat de intenții rele, am văzut cum un cărăbuș cu coarne a făcut praf și pulbere o furnică roșie. Am auzit că au un conflict mai mare cărăbușii cu coarne și furniciile roșii, dar nu este treaba mea. Eu cu frații mei suntem cărăbuși normali, nu cu coarne.

Ziua următoare eram gata să plecăm când am văzut o gaură mare în zidurile orașului. Era gigantul care se uita la noi. El avea doi ochii albi cu un pic de negru în mijloc și își plimba ochii cu dispreț. A întins mâna sa care la capăt era

cilindrică și a suflat gaze toxice asupra noastră. Nimeni nu avea nicio șansă, toată lumea se sufoca.

Eu și frații mei am fugit afară din oraș. La ieșire se afla gigantul care a început să distrugă stupul viespilor cu o mână extrem de lungă în timp ce sufla gaze toxice pe stup.

La trei ore după fuga noastră am văzut cum gigantul a pregătit un foc în care a aruncat cadavrele și rămășițele stupului. Toate în afară de el au devenit cenușă care s-a evaporat în aer.

Nu îmi mai păsa de nimic, eu și frații mei mergem întruna, dar în curând coșmarul acesta se va termina și voi ajunge acasă și o să mă bucur de banii câștigați.

Patrick Kovari, clasa a VII-a

Sertarul cu amintiri

Într-un sertar vechi stau multe lucruri uitate din copilăria unei mame. Sunt prăfuite și unele au câte o zgârietură sau sunt rupte. Nimeni nu le mai folosește, dar ele par că încă așteaptă...

Acolo „trăiesc” creioane tocite, jucării rupte, un ceas care nu mai merge, având cele două limbi lipsă și câteva cărți vechi cu multe pagini rupte. Sertarul este întunecat și greu de deschis. Lemnul este zgâriat și praful se așterne peste tot, iar în fiecare colț există câte o panză de păianjen. Lumina pare că evită această zonă, dar este un loc unde timpul pare să fie oprit și totul este în așteptare.

Dar într-o zi, totul s-a schimbat, iar jucăriile nu s-au mai simțit așa de singure.

Jamie, un băiețel de 6 ani care nu avea acces la multe jucării, deoarece venea dintr-o familie sărăcăcioasă, își petrecea zilele inventând jocuri cu orice găsea prin casă. Într-o zi mama lui Jamie a dorit să îi facă o surpriză băiatului său, adunând toate jucăriile din copilăria ei și sperând că lui Jamie o să îi placă.

Creioanele, plușurile, cărțile, chiar și ceasul s-au simțit folositoare după mult timp. Acestea au fost puse într-o cutie curată și nouă pentru Jamie.

Băiatul a fost foarte bucuros de fapta mamei, deoarece acum avea cu ce să se joace, ce să citească și cu ce să deseneze sau să scrie. În fiecare zi, copilul își lua cutia și rămânea uimit de faptul că acum putea să experimenteze lucruri noi. Din mâna lui ieșeau desene minunate, poezii încântătoare și piese de teatru cu plușurile.

Peste câțiva ani, Jamie a devenit un artist cunoscut. Picturile lui se află în multe muzee de artă contemporană. Lucrurile vechi uitate într-un sertar pot prinde o nouă viață și pot să te ajute în a-ți deplini visul.

Chivaru Carina, clasa a VI-a

Tapt i snøen

Partea a II-a

Așa că sunt singură, în nesfârșitul codru alb. Merg cu pași timizi spre stânga...sau poate spre dreapta, în acest loc nici nu-mi mai pot da seama. Cum să-mi dau seama, dacă cerul este înnegurat de nori, iar soarele acoperit de o plapumă groasă? Încerc să-mi amintesc direcția din care am venit, nu am niciun reper, copacii toți sunt identici. Și totuși...

Pe unul dintre copaci este o foaie lipită, o foaie pe care se află o săgeată roșie, arătând în dreapta. Mă uit în altă parte și observ tot un astfel de copac, săgeata fiind albastră de astă dată și arătând în fața mea. Apoi, alta verde arătând în stânga și una galbenă în spate. Și totuși care e cea corectă?

Îmi vine inspirația să deschid telefonul. „Arena se află la 2 km în sud”. Și încă ceva. O bulină albastră. Albastru... unde am mai văzut eu albastru...? Mi-am

amintit, săgeata albastră. Doi kilometri? Sigur o să văd un indicator cu arena în timp ce merg. Încep să merg în direcția indicată de săgeata albastră, pașii scârțâindu-mi trist sub cizme.

Și cum merg cuget, căci am timp. Aceleași întrebări îmi înnegurează mintea: „Unde sunt?”, „Când sunt?” ,dar mai ales: „De ce sunt?”. De ce mă aflu aici, în infinitatea albă a pădurii? De ce eu, dintre toți prietenii cu care plecasem inițial în ceea ce credeam că e o simplă pădure? Locul acesta se joacă cu mintea mea, e ireal, mă face să gândesc ceva ce nu eu am gândit. Simt că înnebunesc, văd umbre care nu sunt acolo prin ceața groasă. Și ce e acea „arenă”? Ce se află aici, „Jocurile Olimpice”? Dar nu, la jocurile olimpice nu te afli în mijlocul nimicului, al unei păduri cețoase.

Merg și tac. Merg și suspin.

Tărăbuță Mara, clasa a VII-a

Lumea văzută prin ochii unui gândac

Un gândăcel pe nume Pișcot se trezi și începu să caute mâncare. El a găsit o bucățică de pâine și a început să o mănânce.

După aceea, a început să se joace de-a v-ați ascunselea cu prietenul lui. Era rândul lui să se ascundă, așa că s-a ascuns după o floare. Pentru un gândac, o floare este ceva gigantic. După ce s-a jucat, a început să caute mâncare pentru prânz. Pișcot a găsit un cartof prăjit și s-a bucurat foarte mult, deoarece pentru un gândac cartoful prăjit este un jackpot. După ce a terminat de mâncat, a încercat să găsească o picătură de apă, ceea ce pentru un gândac este un lac. Pentru Pișcot, totul este mult mai mare decât pare pentru oameni. Lumea unui gândac nu este deloc ușoară, însă este plină de aventuri și provocări.

David Neagoe, clasa a V-a

Iată primăvara!

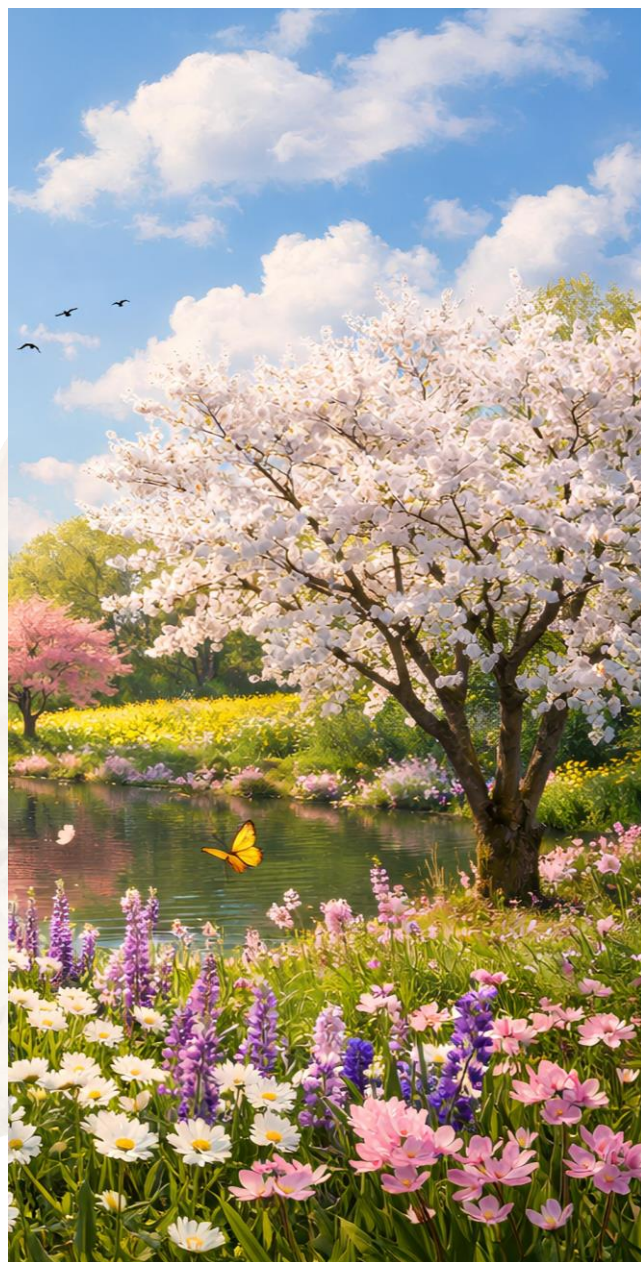

Uite neaua se topește!
Picioarele în ea se afundă,
Iată soarele cum se trezește
Și razele-i zboară prin iarba udă.

Uite cerul cum se luminează,
Scăpând de nuanța de gri închis,
Care în iarnă nu era de omis,
Luminându-ne ziua ca o ofrandă.

Tu, iarnă friguroasă,
Pleacă de-acum acasă!
N-avem nevoie de tine,
Și de inima ta de toxine.

Vai, primăvară caldă,
În sfârșit, ai venit!
Acum noi toți vom spune:
„Primăvara, te iubim!”.

Cristian Anastasia, clasa a VII-a

Piticul grădinar

Într-o dimineață liniștită, toată lumea părea că respira mai încet, iar oamenii din jurul piticului Bob se uitau dezgustați în jur, în timp ce își făcea loc prin holul blocului.

Se urcă în Tesla-ul lui din anul 3045 și caută pe tabletă următorul lui client. În anul magnific 4083, o mașină care levitează doar cu puțin deasupra pământului era ceva aproape nemaivăzut în capitala Zhonxin. Mai ales o Tesla. Piticul avea un metru înălțime și era roșcat. Barba stătea și pe scaunul pasagerului deoarece era prea lungă chiar și împletită. Avea ochelari verzi ca frunza și ochi căprui ca lemnul. Pielea îi era albă ca laptele, uscată și ridată ca o prună. Avea o fire calmă și un spirit pedagogic. Auzise că în trecut oamenii puteau să fie profesori, dar acum nu mai existau decât roboți încărcăți cu diferite IA. Oricum nimeni n-ar fi acceptat un pitic ca profesor. În loc de învățământ, piticul alesese să fi grădinar. Deși arăta drăguț, acest pitic reușea mereu să manipuleze clienții în a cumpăra mai mult prefăcându-se mai încet la minte.

Ajunse la destinație, așa că își comprimă mașina într-un cub de mărimea mâinii și și-o puse în buzunar. Își anunța prezența salutând servitorii. Peste câteva minute, se evaporă ușa, iar servitorii

îl conduseră în vilă. Bărbatul cu care vorbise cu câteva ore în urmă îi zise:

-Salutări!

-Bună ziua! Sunt Bob și...

-Cum am vorbit în ziua precedentă, îmi doresc orhidee, arbori de înălțime moderată, flori care sunt ușor de crescut și vreau ca toate să fie pigmentate într-o paletă noncoloră, spuse repede bărbatul

-Uh, ok! Unde le...

-În spatele rezidenței. Nu e nevoie să mai vorbim, servitorii te vor duce acolo, întrerupse femeia de lângă bărbat.

Se uita prin casă în timp ce urmărea robotul și se gândi: „Nu e rău pentru un simplu fermier. Chiar deloc... “. Pereții erau din marmură, iar roboții arătau exact ca oamenii. Erau de asemenea, multe arme puse ca decorațiune. Costau o avere! Acest bărbat nu era nicidecum fermier. Tocmai văzuse bărbatul cum intră într-o cameră cu un bărbat sau robot și cum făcu o față dezgustată. Lui Bob nu-i păsa atâta timp cât își primea banii. Când ajunse în grădină, se apucă de muncă. Deși femeia spuse că n-aveau de ce să vorbească, tot timpul pe care îl petrecu în acea grădină fu intoxicat de comentarii de la bărbat și femeie.

Deodată, auzi o sirenă de Imperial! Imperialii erau cei care se ocupau de cei mai răi criminali, iar sirenele lor erau auzite foarte rar în oraș. Învățase demult, la școală, cum să le recunoască în caz de nevoie. Nu credea că va fi cazul de așa ceva! Spre surprinderea lui, au aterizat în curtea acestor „fermieri“, iar nava surprinzător de mică, albastră ca opalitul și violetă ca ametistul îi distruse superba muncă costisitoare și se îndreptă spre el.

Bob observă că uniformele arătau puțin ciudat, dar nu îi păsa. Imperialii îl luară de mâini și i le puseră într-o cutie electrizantă:

-Stați puțin, ce am făcut?!

-Sunteți acuzat de tentativă de omor și vandalism pe proprietate privată, roști cu fermitate omul ce stătea ca un munte deasupra piticului.

-Ai încercat să mă omori, știu! spuse bărbatul.

-Ne-ai vandalizat grădina! adăugă femeia.

-Îi credeți fără vreo dovadă?! Pe „fermierii“ aceștia care au o vilă și bani pentru grădinar? Doar pentru că sunt un pitic nu înseamnă că sunt mai diferit! Am un avocat - chiar mai mulți!

-Nu ai ce să cauți aici, liliputanule! strigă cu ură femeia în vântul vâjâietor.

-Crezi că ești mai bună decât mine, nu? Știu că n-ai câștigat banii aceștia cu agricultura, iar programarea voastră neașteptată mi s-a părut suspectă. Paznici, eu zic să investigați camera de la parter de lângă ușa aceasta și dacă nu găsiți nimic, vin cu voi fără împotrivire!

-Nu ne dai tu ordine, piticanie ce ești!

-Eu zic să fii deștept și să mă ascuți. Nu sunt criminal, dar nici simplu grădinar nu sunt.

Omul oftă și se duse împreună cu alți doi oameni înspre ușa glisantă din spatele „fermierilor“. Ei încercau în zadar să îi oprească spunând că piticul e un mincinos. Lăsaseră un singur Imperial care să îl păzească, dar îl subestimasera pe Bob. Sărise între picioarele lui, se agăță cu cutia electrizantă de un stâlp, spărgând-o în bucăți și sărise pe capul polițistului săltând pe deasupra gardului. Orice aflau în acea vilă, oricum îl arestau.

Se pare că trebuia iarăși să schimbe numele firmei...

Piticul din peșteră

Eu sunt un pitic... mic, dar mai puternic decât par. Sunt bătrân... ohoo, de pe vremea când oamenii încă trăiau în orașe mari! Am fost primul lor experiment reușit. M-am oferit voluntar pentru ceea ce se numea pe atunci „experimente științifice”.

Oamenii știau despre creaturi dispărute, precum dinozaurii! Au luat ADN de la diferite viețuitoare, l-au amestecat și au început să testeze pe animale și oameni. Eu am fost primul care a supraviețuit în urma experimentului. Voiau să mă transforme în altceva... nu știu în ce, dar am ieșit așa: mic- cam 50 cm înălțime, foarte puternic și ușor de enervat. Pot să spun că arătam ca unul dintre piticii Albei ca Zăpada. Mă irita totul, așa că am distrus tot ce îmi ieșea în cale. M-au prins cu greu și m-au închis într-o cușcă. Am stat acolo ani întregi, până am învățat să nu mă mai enervez așa ușor.

După mine, oamenii au făcut multe alte experimente reușite. Au readus la viață pasărea dodo, acea pisică cu colți lungi al cărei nume l-am uitat... și cea mai mare creație a lor: au amestecat ADN de șopârlă, pasăre și alte câteva și au ajuns la... DRAGONI. Au reușit să creeze cinci ouă de dragoni. Cu greu le-au eclozat și au crescut puii de dragon. În tot acest timp eu am fost blocat în cușcă. Un timp de aproximativ... 20 ani? Sau 30? Am pierdut noțiunea timpului.

Să revenim la dragoni. Țineau toate vietățile-experimente în aceeași cameră. Le-a luat ceva timp dragonilor să se maturizeze, dar până la urmă au ajuns mult prea mari pentru acea încăpere, chiar dacă era cât un apartament. Oamenii au încercat să îi îmblânzească... să îi călărească. Dar dragonii nu sunt cai. S-au înfuriat și au început să distrugă tot ce găseau în cale. A fost haosul întruchipat. Dar nu a fost doar haos... a fost sfârșitul omenirii. Totuși se pare că au supraviețuit câțiva oameni, ascunși în buncăre, pesteri și prin păduri. Dragonii au ars toate orașele și tot ce au construit oamenii. Mai puțin vietățile-experiment și animale din întreaga lume. Inclusiv eu. Păduri și câmpii au crescut în locul marilor orașe. Planeta s-a regenerat încet, încet.

Și iată-mă aici, povestind asta din pragul peșterii în care mi-am făcut casă. Mănânc păsări și alte animale, dar și fructe. Am învățat să supraviețuiesc și să trăiesc fără să deranjez dragonii și râșii cu colți lungi. Au trecut sute de ani de la marea „revoltă” a dragonilor. ADN-ul modificat din sângele meu m-a făcut să trăiesc mult mai mult decât un om obișnuit. Din când în când mai văd câte un om. Au supraviețuit cu greu, dar cred că și-au învățat lecția și nu vor mai încerca să experimenteze pe vietăți și să stăpânească bestiile cerului.

Natalia Roșu, clasa a VI-a

Piticul din laptop

Sunt foarte ocupat...Sofia își folosește laptopul în fiecare zi! Este obositor să stai să îi deschizi aplicații, să fii personaje din jocuri, să derulezi filme, să trimiți mesaje și să scrii compuneri ca asta pentru școală.

Scuze, am uitat să mă prezint! Eu sunt Bob, un pitic mic ca cei din povești. Am patru ani de când locuiesc în laptopul Sofiei pe lângă mii și mii de aplicații. Totul în jur este făcut din pixeli colorați care se adună și se risipesc ca niște scântei. Se aud sunete de taste și clicuri grăbite. Câteodată aud voci care cântă melodiile preferate ale Sofiei. Ecranele se schimbă rapid, iar eu încerc să țin pasul, atent să nu scap nimic.

Primii ani au fost mai liniștiți, dar de vreo doi ani sunt foarte ocupat! Ceilalți pitici spun că sunt foarte pozitiv și niciodată nu mă las bătut, eu zic că este adevărat. Piticul din mouse...și el lucrează mult, el face sport se mișcă dintr-o

parte în alta toată ziua sau uneori mai primește un buton în cap (tot timpul când ne întâlnim are câte un cucui). Și piticul din tastatură primește adesea butoane în cap. Gata cu prietenii mei, hai să trecem înapoi la mine.

Mai demult Sofia doar stătea și colora în „paint” , dar acum face mult mai multe lucruri mai complicate sau doar stă mai mult. Să scriu compuneri este cel mai greu, după fiecare compunere am nevoie de mult somn. Uneori stau și scriu cu Sofia până târziu sau le refacem de multe ori. Ceea ce mă face să mă simt mai bine este atunci când ne jucăm Minecraft cu unii colegi ai Sofiei! Este foarte distractiv să explorezi diferite locuri prin lumea aceea creată de Sofia și de colegii săi, să descoperi monștri de diferite mărimi, unii pot zbura, alții se pot cățăra pe pereți. Mie îmi place atunci când plouă în joc.

Cam așa este o zi de a mea în care Sofia își folosește laptopul. Dacă mai are de învățat atunci nu termin treaba așa de repede și mai stau în word și fac scheme de învățat cu Sofi încă o oră.

Este obositor să fii un pitic care locuiește într-un laptop, dar m-am învățat, iar acum nu aș sti unde altundeva aș trăi și aș fi mai fericit!

Sofia Talabă, clasa a VI-a

Piticul din galaxie

Un copil cu ochii strălucind de curiozitate își așază rucsacul în fața unui telescop vechi, dăruit de bunicul său. Pe când își ajusta lentilele pentru a privi cerul, o lumină strălucitoare apărură brusc pe cerul nopții. Nu era o stea obișnuită, ci un obiect care părea să se apropie tot mai mult de Pământ. Încet-încet, se transformă într-o sferă rotundă, iar în centrul acelei lumini apărură o siluetă mică, aproape ca o umbră. Era un pitic.

Piticul, cu părul roșu și ochii verzi ca smaraldul, coborî ușor în aerul rece al nopții. Pe măsură ce se apropia, copilul își deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun cuvânt. Piticul se opri în fața lui și-i zâmbi, lăsând în urma sa un miros dulce de flori.

-Nu te speria. spuse piticul. Eu sunt Zor, un pitic din galaxia Sirius. Am

venit să-ți arăt o parte din univers pe care nu o poți vedea din ochiul tău uman.

Vrei să mă însoțești? întreabă el cu un ton prietenos.

Copilul, fascinat și uimit de ce se întâmpla, dădu din cap.

-Sigur! Dar cum vei reuși să mă iei cu tine în galaxia ta?

Piticul ridică un mic cristal strălucitor din buzunarul său și, în câteva secunde, aerul din jurul lor se transformă într-o mare de lumini și stele. În jurul lor, Pământul devenea tot mai mic, iar tot cerul părea o fereastră către o lume de neimaginat. Piticul și copilul călătoreau acum printr-un vârtej de culori și forme ciudate.

-Este o planetă numită Lumea Negru-albastru. povesti Zor. Aici, toate ființele trăiesc în armonie cu natura, iar stelele nu sunt doar lumini pe cer, ci au propria voință. Se mișcă, dansează și își schimbă culoarea în funcție de sentimentele lor.

La un moment dat, Zor opri călătoria și îi arătă o planetă în formă de inel, care era plină de ființe mici și luminoase. Aceste ființe aveau capete mari și ochi strălucitori, iar trupurile lor erau translucide, ca de sticlă.

-Acestea sunt ființele din Pădurea de Cristal! explică Zor. Ele sunt călători ai timpului și pot vedea viitorul și trecutul în fiecare bătaie a inimii lor.

Copilul nu știa ce să spună, însă ochii lui se luminau de uimire.

Zor îl ghida prin acele lumi, arătându-i cum stelele se formau și se descompuneau, cum galaxiile se întâlneau într-un dans cosmic și cum planetele călătoreau pe traiectorii misterioase. Însă cel mai uimitor lucru a fost când Zor i-a arătat cum toată galaxia era legată de un singur fir nevăzut, un fir de lumină ce conecta toate ființele, toate planetele și toate stelele.

Este ceva ce oamenii nu pot înțelege pe deplin! spunea Zor. Voi trăiți

Într-o lume mică, dar totul din jurul vostru este legat într-un dans etern. Chiar și voi sunteți parte din acest dans.

Călătoria continuă zile întregi, sau cel puțin așa i se părea copilului, pentru că timpul nu mai avea aceeași valoare. Călătorind prin colțuri îndepărtate ale universului, copilul învață despre frumusețea și complexitatea cosmosului. La final, Zor îl aduse înapoi pe Pământ, lăsându-l să privească cerul cu alți ochi.

-Îți mulțumesc că m-ai însoțit. Dar amintește-ți.. lumea ta este doar o mică piesă dintr-un puzzle mult mai mare! spuse Zor, înainte de a se înălța din nou spre cer.

Cu o ultimă privire, piticul se stinse în lumina stelelor, lăsând copilul să mediteze la ceea ce învățase. De atunci, el nu a mai privit niciodată cerul la fel, iar în fiecare noapte, înainte de a adormi, își puna o întrebare: Oare câți pitici din galaxii îndepărtate sunt acum printre noi?

Și astfel, copilul și-a păstrat amintirea acelei nopți pentru totdeauna, știind că, într-un colț al universului, există locuri magice unde nimic nu este imposibil.

Rebeca Diac, clasa a VI-a

Piticul din căștile mele

Din păcate, în căștile mele trăiește un pitic pe care l-am numit Martin. Majoritatea oamenilor cred că mă ajută atunci când am prea multe preferințe muzicale, însă el critică orice gen de muzică pe care îl ascult...

Martin are ochii căprui, părul brunet amestecat cu nuanța culorii când răsare soarele. Acesta are tot timpul aceeași vestimentație, poartă un sacou de o culoare închisă împreună cu niște pantaloni evazați cu nasturi. Vrea să fie îmbrăcat frumos pentru orice fel de situație, chiar dacă trăiește în căștile mele. Haideți să vă povestesc o întâmplare de a mea și de a lui Martin.

Într-o zi, când am dat drumul la muzică în căști, Martin a sărit imediat în fața mea, cu brațele încrucișate și fața serioasă, nu știu de ce pentru că ascultam „Numb” de la Linkin Park:

— Rock?

Am încercat ceva mai liniștit ca „Starry Night” dar el a oftat:

— Perfect... acum mă plictisesc. Poți să-mi aduci și mie o păturică să mă culc?

Când am pus ceva mai de petrecere, a început să sară și să facă gesturi prin aer, ca și cum ar dansa sarcarstic:

— STOP! Prea multă energie pentru mine!

De fiecare dată când schimb melodiile prea repede, se uită la mine cu ochii mari și zice:

— Stai puțin... ca nu mai înțeleg nimic!

Uneori Martin devine chiar amuzant, UNEORI! Dacă pornesc o melodie mai veche ca „Billie Jean”, dă din cap și spune:

— Wow... asta e antică. Ai găsit asta într-un muzeu de istorie sau...?

Și dacă pun ceva super ciudat ca „Gnarly”, spune:

— Aoleu... ce e asta?! Este cumva făcută de roboți?

Chiar dacă mă enervează uneori, fără Martin ar fi mult prea liniște în căștile mele. Muzica este mai amuzantă când ești însoțit de un mic pitic critic care nu tace niciodată.

Carina Chivaru, clasa a VI-a

Piticot

Pe strada mea, există o cofetărie numită „Piticot”. Ea este condusă de un pitic cu numele Piticot. El este bun la suflet, generos și îi place să vadă oamenii fericiți. Dacă îl vei întâlni vreodată, vei vedea că este îmbrăcat într-un sorț de bucătar alb imaculat. Are pe cap o bonetă mai înaltă decât el și cel mai mare zâmbet pe față. Are 200 de alți pitici care îl ajută cu prepararea diferitelor prăjituri și plăcinte. De când Piticot a deschis cofetăria, el este cel care servește clienții care îl adoră. Cei mai mulți clienți sunt copii sau adulți care veneau acolo și când erau copii.

Rețetele lui Piticot sunt variate, de la eclere la savarine la macarons, dar cea mai faimoasă prăjitură este amandina, cunoscută în tot orașul. Amandinele lui sunt făcute din trei blaturi de pandișpan cu cacao, între care se pune cremă de ciocolată cu aromă de rom, apoi, prăjitura este însiropată cu sirop de zahăr cu rom, iar apoi este învelită într-o glazură de ciocolată. Toată lumea iubește această prăjitură.

Într-o dimineață din vacanța de vară, un copil de vreo opt ani a venit la cofetăria „Piticot” și a întrebat:

-Mai aveți amandine?

-Nu, au răspuns piticii, Piticot nu s-a trezit încă.

Băiețelul s-a speriat crezând că nu va mai mânca niciodată amandina cea delicioasă așa ca le-a spus părinților. În curând, tot orașul a aflat, iar locuitorii au decis să se revolte. Peste un milion de persoane umpleau străzile principale ale orașului. Nici măcar președintele nu s-a abținut să nu se alăture celorlalți. Revolta a continuat pentru câteva ore, dar nimeni nu știa ce scop avea sau ce vor reuși să obțină.

Muncitorii cofetăriei „Piticot” nu mai știau ce era de făcut. Dintr-odată, Piticot a apărut din mulțime și a întrebat:

-Ce se întâmplă și de ce vă revoltați?

-Nu mai avem amandinele dumneavoastră, au răspuns un milion de voci.

-Îmi pare rău că am întârziat, dar nu m-am trezit la timp căci am folosit prea multă esență de rom la amandinele mâncate aseară. Voi face altele imediat, nu vă neliniștiți.

Revolta s-a terminat brusc, iar Piticot și-a pus alarmă în fiecare dimineață.

Olaru Vladimir, clasa a VI-a

Piticul de pe creier

Există foarte mulți oameni care atunci când cineva spune sau amintește de un „pitic”, se gândesc la un omuleț scund, cu scufie, un târnăcop și care se duce în fiecare zi în mină ca să lucreze și trăiește în pădure. Ei, bine, acesta este un tip des întâlnit de pitici. Însă, vreau să aduc în discuție altceva astăzi...

Vă prezint „piticul de pe creier” sau mai bine formulat, „piticii de pe creier”! Și, da, sunt mai mulți!

Ei sunt niște ființe și mai mici decât v-ați imagina și trăiesc în creierile oamenilor și se hrănesc cu simțul rațiunii al omului gazdă. Deci, sunt niște organisme parazite. Sunt de toate culorile, formele și au diferite haine care le exprimă personalitatea. De exemplu, piticul ultra-perfecționismului va avea o culoare deschisă și haine de gală mai uzate, care exprimă ordinea, care de fapt nu e necesară.

Fără să transform această scriere într-un documentar, vă voi povesti niște întâmplări „fascinante” în care putem observa îndeaproape consecințele piticilor de pe creier.

Așadar, am experimentat mai multe fenomene ale piticilor:

De exemplu, a fost o zi în care m-am jucat cu cineva un joc cu mașini, pe calculator. Trebuia să cumpărăm mașini, să le restaurăm și să le vindem. În acel joc, era un sistem în care apăreau pentru cumpărat noi rable la fiecare 200 de secunde.

Acel copil și cu mine voiam mașini mai bune, așa că ne-am pus pe așteptat. După a treia tură de rable, acel copil a început să se uite la timer și să țipe numerele pe care le arăta. După jumătate de oră, încă făcea sunete ciudate și țipa, dar s-a oprit după nenumărate ori în care m-am rugat de el, deoarece mă făcea și pe mine să înnebunesc. Acesta este un pitic mai rar întâlnit. Este un pitic temporar de grad cinci, care produce o fixație de neînvins pe un anumit lucru, care îi afectează și pe cei din jur, dar care, din fericire, se calmează după puțin timp, având un stomac foarte mic, urmând să adoarmă după ce mănâncă, iar apoi să cadă prin ureche.

Un alt exemplu se regăsește în povestirea ce urmează.

Vin acasă într-o zi de vineri și îmi propun să mă joc mult pe calculator. Și, din nou, mă joc cu încă cineva. După o scurtă perioadă, începe să facă tot felul de sunete diferite și să cânte melodii foarte diferite pentru o scurtă durată, ca apoi să zică „NU!” și să se oprească. Acesta e un fenomen numit „Războiul Piticilor” sau „Lupta de Demoni” în termeni populari. Se întâmplă când mai mulți pitici de fixație diferită se luptă pentru mâncare. Poți avea multe simptome diferite într-o scurtă perioadă de timp, de obicei vreo 15-60 de minute, cu variații în funcție de situație.

Odată, și eu îmi făceam proiectul la educație socială cu cineva și totul mergea bine.

Am scris multe slide-uri, dar am ajuns și la slide-ul de „Mâncăruri tradiționale de Crăciun în Finlanda”. Merge foarte bine și acolo, până apar piticii!

La început, sunt diferențe mici de părere, care ajung la un compromis, dar vine și punctul culminant!

Colega cu care făceam proiectul a pus pozele de la mâncare foarte jos față de scris:

- Nu arată bine așa! zic eu, punând poza mai sus.
- Ba da! mi-o întoarce acea colegă, punând-o înapoi.
- Nu trebuie să fie ca o foaie de matematică!
- Ba da!

Și așa ne certăm noi mult, până ne liniștim și cădem de acord, dar asta de abia după ce se satură piticii. Acest fenomen în care pitici din gazde diferite produc certuri se numește „Încleștare Piticală” sau „Scandaluri”, în termeni populari.

Aceasta a fost experiența mea cu piticii de pe creier și sper că v-a plăcut! Dacă doriți, revin data viitoare cu mai multe informații!

Iosif Ungureanu, clasa aVI-a

O poză uitată

Odată, demult, într-o casă frumoasă trăia o familie bogată. Cei doi copii râdeau toată ziua, se jucau toată ziua, iar părinții le satisfăceau fiecare dorință arzătoare.

Într-o seară umbrită și ploioasă, tatăl se întorsese acasă istovit, dar cu o sclipire în ochii săi căprui. Reușise să cumpere o minunăție - și destul de modernă, dar nu cea mai nouă versiune - cameră de făcut poze. Una dintre primele din anul 1827, camera făcea poze alb-negru și foarte blurate. Costa o avere.

Fetița își pusese o frumoasă rochie din dantelă albă ca ghiociei, cu fundițe roz palid, iar băiatul avea un elegant sacou albastru precum stema familiei. Tatăl făcuse la fel, iar mama își pusese o strălucitoare rochie neagră acoperită de cristale plătând. Se așezaseră în fața geamului ce păzea asupra grădinii spectaculoase, iar servitoarea lor apăsase butonul. Un scurt sunet se auzise, iar o imagine ieși din compartiment. Servitoarea o scuturase și i-o înmânase doamnei. Atunci s-a născut ea.

Era blurată, dar contrastul dintre haine și fundal aducea o frumoasă armonie. Domnul și doamna zâmbeau ușor, iar băiatul adolescent era încruntat. Numai fetița drăgălașă avea un zâmbet plin de dinți întipărit pe față și niște ochi largi deschiși. Imaginea se simțea ca șmirghelul și purta un miros ușor de abanos. Era cam cât o jumătate dintr-o carte, dar era frumos înrămată în camera doamnei. Nu era doar un cadru, ci un marcator al noii epoci ce începuse în acea casă. Lângă ea, urmă în scurt timp o mașină de scris și alte invenții ciudate. Dar ea fusese prima.

Viața continuă, iar tehnologia avansa. Deja când copiii erau la liceu, apăruseră faimoasele telefoane Nokia. Normal că și ei le aveau. Și totuși, viața continuă un pic prea repede. Terminaseră amândoi facultatea, dar doar fata mai stătea în casa părintească. La masă era mâncarea frumos mirositoare făcută de bătrâna lor servitoare, dar nimeni nu-i acorda atenție. Nicio persoană nu vorbea și era o tensiune apăsătoare în cameră. În ultimul timp, se întâmplaseră tot mai multe certuri. Mama dorise să spună ceva, dar se opri. Tatăl vruse să înceapă o discuție, comentând ce mult stau tinerii pe telefon în ultimul timp. Și mama și fiica, care se uitau în telefoane, oftară enervate. Mama își dădu ochii peste cap, iar fata își luă mâncarea și telefonul în camera sa.

-De ce trebuie mereu să comentezi? întrebă mama tristă.

Liniștea era apăsătoare. Fiica era supărată, deoarece în ultimul timp, părinții nu îi mai cumpărau ce voia. Prăpastia ce se făcuse în relația lor devenise tot mai mare, până când toată casa cu grijă făcută, cărămidă cu cărămidă se prăbușise. Deși așa de multe lucruri noi ieșeau în 2005, fata nu mai primea aproape nimic. Fericirea de odinioară trecuse, uitată, iar nevoia de a cumpăra și a primi cucerise mintea ei.

Tatăl ciocăni la ușă, iar ea fu trântită. Fata alergă grăbită cu o geantă plină de haine și bijuterii. Părinții ei se rugau de ea să rămână, dar ea deja se decisese.

A ieșit prin aceeași ușă prin care a venit odată tatăl ei bucuros. Aceeași fotografie, făcută acum mult timp, pe care o luase cu ea ca amintire, căzu în nămolul umed, dar fetița nu băgase în seamă și alerga în continuare. A trecut prin porțile curții imense și, din greșeală, a călcat primul ghiocel ce răsărise după iarna crudă. Dantela rochiei i se murdări, iar pe fața ei, un plânset aștepta să izbucnească.

Dar poza a rămas. Uitată, disperată, în noroiul nemilos își găsi locul prin canale și într-un râu. Poate că ei nu își mai aminteau cum au ajuns aici, dar ea sigur da.

Sofia Pușcașu, clasa a VI-a

Piticul cel mai mic

Orășelul Pitilandia era un oraș mic, dar foarte frumos. Acolo, erau case mici și mari, dar nu erau pătrate sau dreptunghiulare, ci erau rotunde sau ovale, fără niciun colț. Școlile erau și ele rotunde, cu curți mari și iarbă bogată, iar terenul de sport era plin de copii mici și mari jucându-se jocuri diverse, din imaginația lor. Parcurile erau mari și aveau toate plantele, florile și copacii pe care ți i-ai putea imagina, cu lacuri întinse și curate, în care erau pești, delfini și alte animale marine îmblânzite de toate felurile. Dar acest orășel avea un secret. Nu era deloc un orășel normal, deoarece în acest orășel, de fiecare dată când minți, crești, iar pentru că în acest oraș nu puteai crește altcumva, unii pitici erau foarte mici, alții mijlocii, iar alții uriași, așa că nu erau chiar pitici.

În acest orășel era un pitic de care toată lumea râdea deoarece era așa de

mic încât de abia de îl vedeai. El nu mințise niciodată în viața lui, așa că a rămas foarte mic.

Într-o zi, piticul era foarte trist pentru că niște colegi de la școală au râs de el și spuneau că, pentru că nu a spus nicio minciună, nu este deloc puternic și nu va face nimic bun, așa că, atunci când a mers acasă le-a spus părinților lui, iar ei l-au sfătuit să meargă la primarul orașelului. Acesta era un bătrânel mic care era prieten cu toată lumea din oraș și ajuta mereu pe toată lumea când aveau nevoie de ajutor. Băiețelul a fost de acord cu părinții săi așa că a mers la primar. Când a ajuns acolo, a vorbit cu primarul, care i-a spus că ar vrea să-l ajute, dar nu poate, deoarece este foarte bătrân și slăbit de putere, dar să aibă încredere, căci ceva bun i se va întâmpla. Piticul a răspuns că înțelege și a mers acasă.

După câteva săptămâni, primarul a ținut o ședință importantă, la care a venit tot orașul. A spus că este bătrân și că nu mai poate conduce orașul așa că va trebui să aleagă un nou primar. Acesta trebuie să fie sincer pentru a putea avea încredere în el să conducă orașul. Toată lumea spera să fie ales pentru primar. Toată lumea, în afară de piticul cel mic, care pentru un motiv anume, era sigur că nu va fi ales. Până la urmă, primarul a spus alegerea sa: piticul nostru! Fostul primar fusese sigur de această alegere, deoarece piticul nostru era singurul din tot orașul care nu spusese nicio minciună în viața sa.

De atunci, piticul cel mai mic le-a arătat celorlalți pitici că au greșit și a devenit cel mai sincer și cel mai bun primar pe care l-a avut vreodată Pitilandia!

Sarah Stoicescu, clasa a VI-a

Lumea mea în miniatură

Când eram mic, iubeam să construiesc cu piese LEGO. Îmi luam un set de fiecare dată când mergeam la magazin cu părinții. Eram foarte trist când terminam de construit. Setul meu preferat era o autorulotă. Încă am acest hobby, dar preferințele mele s-au schimbat.

Acum vă voi prezenta lumea mea magică în miniatură, începând cu Cartierul Prăfiut. Aici se încadrează cele mai vechi construcții ale mele, printre care și autorulota despre care am vorbit mai devreme. Legenda ei este că o familie cu un băiat voiau să meargă la camping, dar o roată s-a spart așa că familia a rămas blocată pe drum. Peste câteva ore, un băiat și familia s-au oprit lângă autorulotă și au luat-o. Familia era a mea, iar băiatul eram eu, aveam cinci ani, deci nu îmi amintesc prea bine. Alte construcții din acest cartier sunt câteva bărci și mașini pe care nu le-am mai folosit de mult timp.

Următoarea parte importantă din oraș este colecția de mașini. Există mașini de

Formula 1, de raliu, de drifturi și chiar și mașini de epocă. Mașina mea preferată este una dintre cele de Formula 1.

Are roți de aproximativ șapte centimetri, iar ea măsoară 55 de centimetri. Este albastru-închis cu roșu, este foarte detaliată, iar motorul poate funcționa. Această colecție este în creștere de foarte mult timp.

Orașul meu are și două trenuri, unul de pasageri și unul de marfă. Cel de pasageri este galben și are două vagoane, iar cel de marfă este verde și are trei vagoane, poate căra și lemne. Lângă trenuri se află o stație de poliție cu o închisoare, la două străzi distanță am și o stație de pompieri.

La marginea orașului se află o grădină botanică cu orhidee, crin, crizantemă și flori de prun mari, trei bonsai de mărime mijlocie și multe flori mici la ghiveci.

-STAI! Ce se aude?

Orașul meu era invadat de celelalte jucării ale mele care erau invidioase pe jucăriile LEGO. Toți locuitorii orașului credeau că avea să le vină sfârșitul, dar un erou puternic și frumos a venit să salveze situația. Îl chema Creeper, avea un corp verde pixelat și un cap gigantic. El avea abilitatea de a putea exploda și ucide dușmanii odată cu el. Așa a și făcut și a devenit eroul orașului din sufragerie.

Vladimir Olaru, clasa a VI-a

Lumea furnicilor

Lumea în care trăim este mare, aglomerată și gălăgioasă, dar v-ați întrebat vreodată cum este lumea furnicilor? Furnicile pe care încercăm să le călcăm cu piciorul, dar nu ne iese niciodată. Furnicile despre care s-au scris și poezii cu hărnicia lor. Furnicile par invincibile, nu?

Hai să îți povestesc mai multe despre lumea acestor ființe necuvântătoare. Lumea liniștii și a păcii interioare. Lumea lor.

Furnicile sunt cele mai lucrătoare insecte. Ele pot muta și pietre ajutându-se unele pe altele, și totuși sunt atât de slabe în ochii noștri.

Acestea lucrează tot timpul anului numai ca să poată supraviețui iarna. Dacă una dintre ele cade, vin două și o ridică. Furnicile nu se întreabă niciodată cum este viața în afara mușuroiului, ele doar trăiesc și muncesc.

Cum crezi că te-ai descurca în pielea unei furnici?

Bălan Maria, clasa a V-a

Lumea jucăriilor pierdute

Te-ai întrebat vreodată unde dispar jucăriile? În acest text o să afli răspunsul.

A fost odată o fetiță pe nume Katy. Adora foarte mult jucariile, avea un teanc întreg de plușuri, păpuși și tot felul de jucări. Dar cea mai de preț jucărie era ursulețul cu care dormea. Ținea foarte mult la el, îl avea de la doi ani (acum are zece). În urmă cu patru ani, când avea șase ani, l-a pierdut. A plâns patru zile după el, până când l-a găsit sub pat. Atunci a fost foarte fericită! Dar ea s-a tot întrebat cum a ajuns acolo.

A intrat sub pat și a văzut o lumină sclipând, așa că a decis să o urmărească. Acea lumină a dus-o într-o lume care se numea LUMEA JUCĂRIILOR PIERDUTE. Când a intrat, a văzut multe jucării. Pe unele le-a și recunoscut. Îl văzuse pe ursulețul Tedy, păpușa May și alte jucării pierdute de copii. A decis să ia unele jucării pierdute de prietenii ei și de ea. A doua zi, la școală, toți colegii ei au fost surprinși de jucăriile aduse de Katy.

A fost o aventură minunată! Katy a zis că o să se întoarcă să exploreze mai multe.

Înfiorătoarea aventură a lui John

Într-un oraș îndepărtat, departe de lumea gălăgioasă, un pitic voinic pe nume John voia să exploreze lumea uriașă. John adora spațiile întunecoase și locuia în casele mari din cartier. De fiecare dată când cineva îi „fura teritoriul”, doar se făcea invizibil.

Într-o zi, John a aterizat într-o grădină spațioasă. Acolo era o pisică pufoasă, albă.

- Salut, piticule! spuse pisica albă. Ce cauți tu aici?
- Eu doar caut un teritoriu, bunule domn, spuse John.
- Știu eu un loc potrivit pentru tine, bătrâne.

Cei doi au mers până la debara, care pentru John era imensă. Pisica îi spuse „noapte bună” lui John și încuie ușa. John avu o presimțire rea în legătură cu asta.

John se uită pe geam, iar pisica era deja adormită. El deschise geamul, dar se

auzi un scârț foarte strident.

- Unde crezi că mergi? spuse pisica într-un mod înfiorător.

- Acasă la mine, desigur, spusese John speriat.

- Dar de ce nu mai stai aici, cu mine? întrebă pisica.

Rostind acestea, pisica își scoase ghearele și începu să-l alerge pe John.

Deși John nu avea nicio scăpare, el apelă la istețime. Se gândi la ceva de neuitat și începu să urce o noptieră. Pisica, disperată, alergă după John. El se pregăti de un atac, își luă un ac, un capac de sticlă și o funie. Când pisica începu să sară de jos până la noptieră, John aruncă cu acul în laba ei. Vai ce o durea! John coborî de pe noptieră cu funia și alergă spre ieșire.

Pisica țâșni să-l prindă, dar el, deștept cum era, închise ușa chiar în nasul pisicii. John alergă cât de repede putu spre casa lui.

Odată ce John a plecat de acolo, pisica se liniștise.

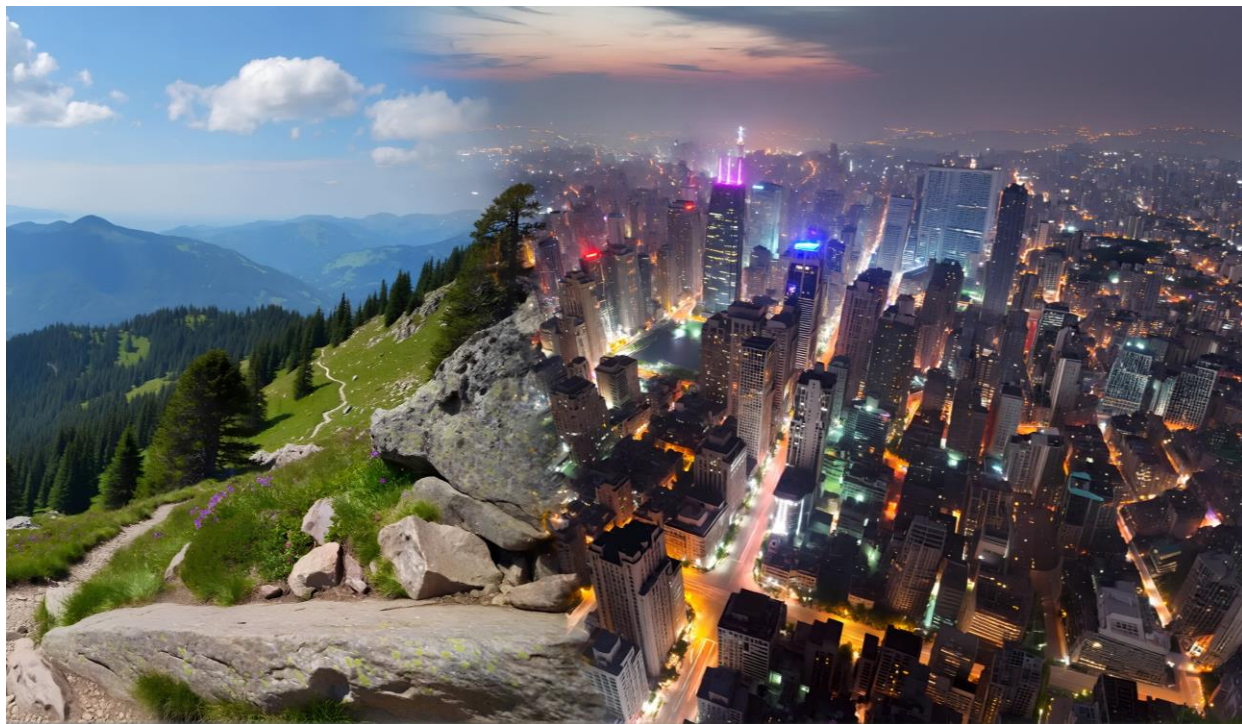
„Nu mai merg niciodată acolo” își spuse John în pat. Iar John a rămas în siguranță, în casa lui mare.

Balea Szuhan Ingrid Anastasia, clasa a IV-a

Un mozaic al emoțiilor, prin imagini

Un peisaj este ca un portal ce traversează lumi diferite, fiecare cu însemnătatea sa. Fiecare tip de peisaj are povestea sa. De la cele ce-ți inspiră bucurie, pâna la cele ce inspiră tristețe. Mai mohorâte, mai frumoase, mai mari, mai mici, mai colorate, mai seci, peisajele sunt o formă de hartă a emoțiilor.

Peisajul muntos cu munți colțuroși și văi adânci, sunt cele care aduc calmul, liniștea și relaxarea. Cu munții de granit și calcar și dealurile verzi ca smaraldul traversate de căprițe și oi, strecurându-se și câte un lac micuț printre ele, este o priveliște de vis.

Panorama unei metropole, una vastă, plină de lucruri și de ființe inspiră agitație, grandoare și artă. Cu toate blocurile luminate și monumentele istorice care rezistă și în ziua de azi, cu lumini ca un curcubeu plonjând în lumină, străzile animate, pline de oameni, este o plăcere să o privești.

Totuși, nu toate peisajele sunt menite să ne bucure. Spre exemplu, unul din cartea „Războiul care mi-a salvat viața”, de K. B. Bradley. Oameni răniți peste tot. Unii cu probleme sfâșietoare, alții care erau pe moarte, femei care încercau să-i ajute pe bărbați. Peisajele acestea aduc orori, durere, dar și speranță.

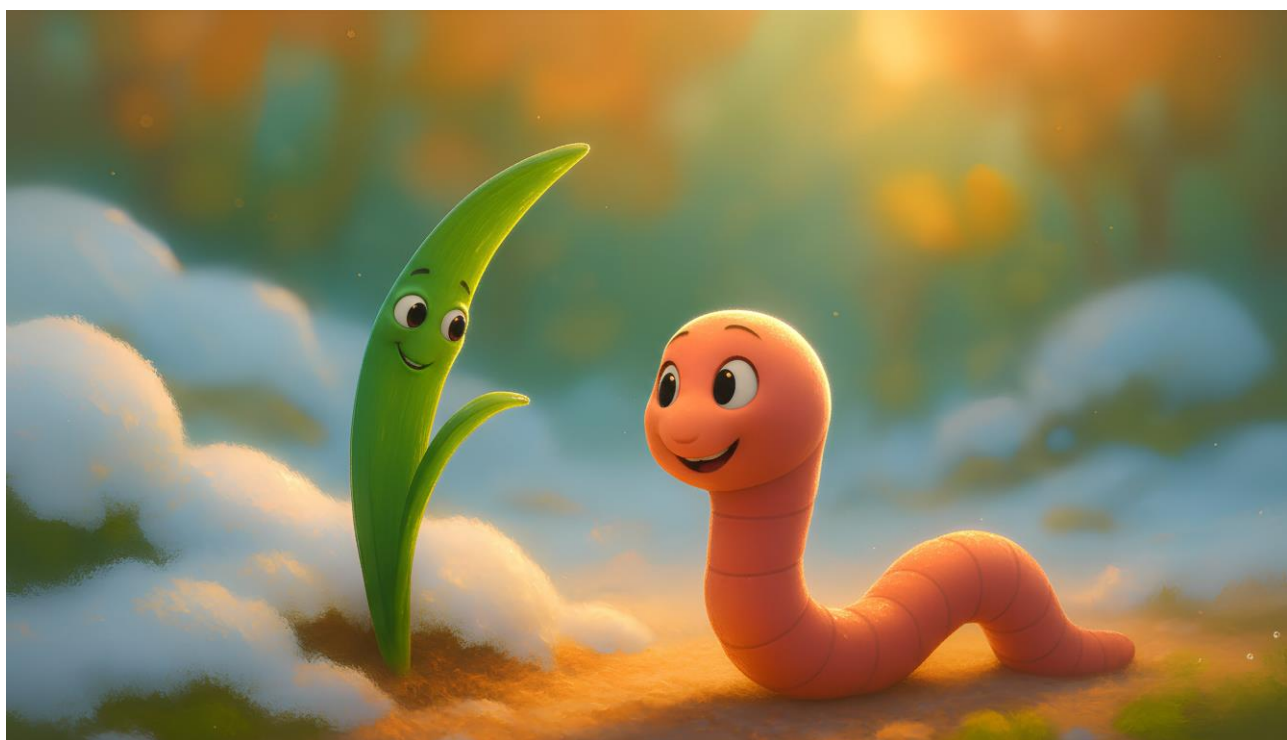
Mie îmi place să găsesc o poveste în fiecare peisaj!

Nichita Rareș, clasa a V-a

Firul de iarbă

- Bună, eu sunt Alex, firul de iarbă! Hai să-ți povestesc despre mine!

Mă bucur că am scăpat de spuma aia enervantă. Nu știu de ce oamenilor le place zăpada. Tot ce face este să stea peste tine ca să nu mai vezi nimic și, în plus, mai este și foarte rece și îngheți la propriu de la ea! O URĂSC! La fel ca și balaurul cu motor care mă tunde la fiecare lună și îți mai sparge și timpanele, dar hai să nu vorbim despre asta.

Măcar acum mă pot bucura de lumina uriașei bile de foc și să mă încălzesc de la ea!

Nu am niciun prieten în afară de Fulga, furnica, dar nu prea ne întâlnim. Mai vine pe la mine când nu are ce face, dar, în afară de ea, nu am cu cine vorbi. Poate vă gândiți de ce nu vorbesc cu celelalte fire de iarbă, răspunsul este că ele nu prea vor să vorbească cu mine și dorm toată ziua. Știu, sunt foarte singuratic.

Asta până când într-o zi am întâlnit-o pe Nina, râma. Ea stă toată ziua pe lângă

mine, de obicei pe sub pământ, dar iese la suprafață odată la vreo jumătate de oră. Toată ziua vorbesc cu ea și suntem fericiți! Când este zăpadă, stă toată ziua sub pământ, la rădăcinile mele, unde e mai cald, dar vara, când e foarte cald, Nina mă ajută, aducând pământ mai rece din subteran.

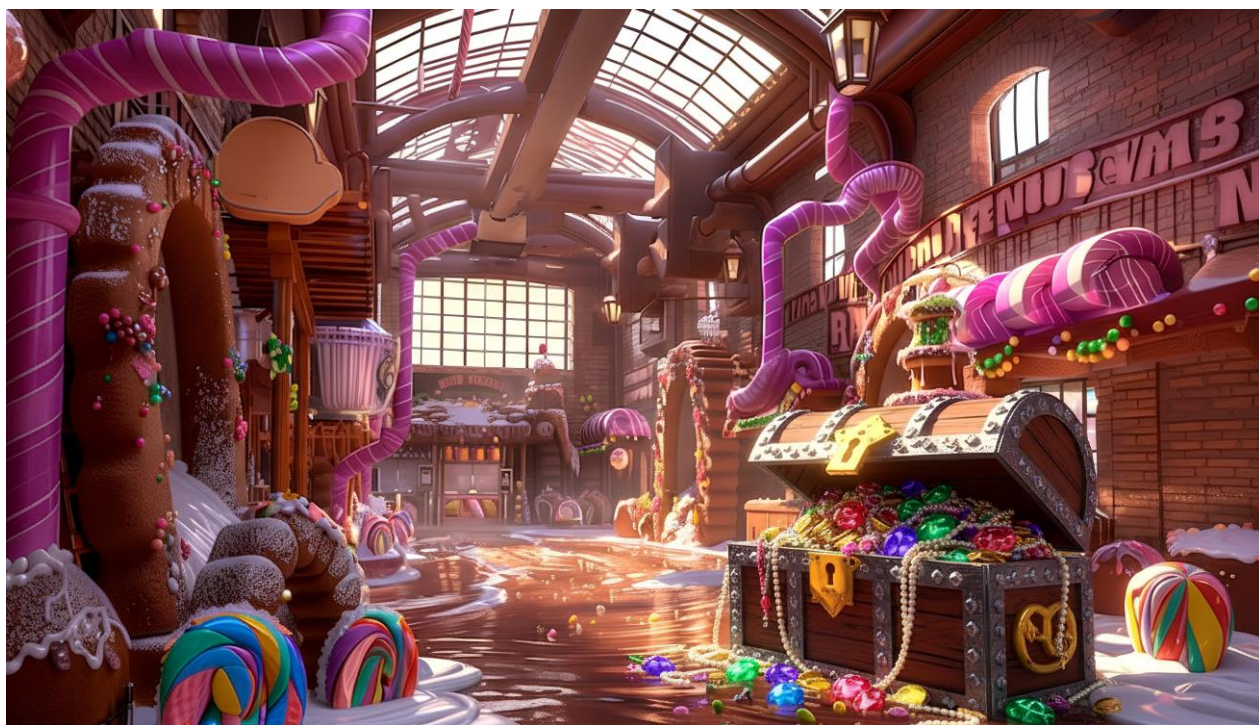
Sper să rămânem prieteni pe vecie!

Adrian Matei, clasa a V-a

O aventură cu ciocolată

Într-o dupa-amiază, făceam curat în pod la bunicii mei. Deodată, mă strigă bunicul:

-Draga mea, vino să mă ajuți puțin cu telefonul!

-Bine, bunicule. M-am dus să îl ajut (dat fiinc că și-a luat telefon nou).

-Poti să mă ajuți cu această aplicație?

-Desigur! L-am ajutat cu aplicația și după aceea l-am întrebat:

-Îți place ciocolată caldă?

-Ador ciocolata caldă! răspunse el. După toată conversația noastră, m-am dus înapoi în pod. Văd ceva mare și plin de praf, așa că mă duc să-l curăț. Am dat cu fârașul peste praf, am observat că era un cufăr. Încercam să-l descid, dar trebuia să găsec o foaie. YUPIII! am strigat. Am găsit foia, dar era o ghicitoare care spunea „Mică sunt, din fier făcută, fără mine casa-i mută. Ce sunt?” Am stat vreo zece minute să îmi dau seama care era cuvântul cheie. Căutam peste tot, dar nu

găsisem, dar nu m-am dat bătută. Era un colț pe care nu îl mai văsesem, m-am dus în acel colț. Era un plic, l-am deschis, iar înăuntru scria: „FELICITĂRI! AI GĂSIT CHEIA!”.

M-am bucurat foarte mult, am fugit repede spre cufăr și l-am deschis. Înăuntru erau o hartă și multe alte lucruri vechi, evident că am luat harta. Am deschis harta și am observat că drumul duce spre biblioteca Bookfest. Când am ajuns, m-am uitat la cărți și deodată am observat o carte strălucind, dar când am vrut să o iau... PUF. Toată biblioteca s-a transformat într-o fabrică imensă. BOO! Mă sperie Willy Wonka, nu îmi venea să cred că eram în fabrica lui. Împreună am explorat fabrica, unde am gustat peste 20 de ciocolate cu diferite arome. Preferatele mele sunt: ciocolata cu căpșuni, cea cu buble gum, cea cu mentă și cea cu pepene. Am mers peste tot, până când am ajuns la faimoasa cascadă de ciocolată.

Am realizat că Willy Wonka era de fapt bunicul care adora ciocolata.

Lavinia Olteanu, clasa a V-a

Primul fulg de zăpadă

Era o seară liniștită. Lexy și bunica ei stăteau pe canapea, în fața șemineului. Mâncau turtă dulce alături de un lapte cald. Bunica lui Lexy îi povestea cum reușise să ia primul doi din viața ei, la școală.

Fata, plictisită, căsca, iar bunica a întrebat-o:

— Ți-e somn, iubita bunicii?

— Nu, buni, dar... pot să te întreb ceva?

— Da, iubita mea, spune.

Lexy, cu o voce tremurată, i-a spus:

— Buni, dar mami și tati unde sunt?

— Iubita bunicii...

Nu știa ce să îi răspundă. Părinții ei o lăsaseră la bunica lui Lexy de când fata avea doar două luni.

— Mami și tati sunt plecați cu treabă în străinătate...

Fata simțea că ceva era în neregulă. Simțea că bunica îi ascunde ceva. Așa că

i-a spus că se duce la culcare. Bunica a sărutat-o pe frunte, iar fata a plecat în dormitorul ei. *Oare mama și tata mă iubesc? Oare sunt un copil nedorit?*

Astfel de întrebări îi apăreau mereu în minte.

A doua zi dimineață, fata s-a trezit devreme, dar nu și-a găsit bunica acasă. A găsit doar un plic pe masă, pe care scria:

Iubita bunicii, îmi pare rău că trebuie să te las singură, dar nu mai pot duce mult... trebuie să îți mărturisesc ceva. Mama și tatăl tău te-au abandonat la vârsta de două luni, te-au lăsat în fața ușii mele. A trebuit să te cresc. Acum, buni a îmbătrânit și, din păcate, va trebui să te descurci singură. Te iubește buni!

Fata a încremenit. Nu știa ce se întâmplă. Avea doar 11 ani pe atunci. S-a pus în genunchi și și-a spus:

— Pentru bunica trebuie să lupt. Promit că voi ajunge cineva pentru ea.

Așa că nu a mai stat pe gânduri și a început să ia ouăle de la găini și să le vândă oamenilor din sat. A strâns niște bani, dar nu erau suficienți.

Peste câțiva ani, fata a devenit avocat. A ridicat diploma în mână și și-a spus în sinea ei: *Uite, buni, am reușit.*

Chiar în momentul acela, primul fulg de zăpadă a căzut.

Anamaria Dragomir, clasa a VI-a

CREATIVE SEB

II. Documentare

Insecte minuscule, roluri uriașe

Exemple de insecte

Albinele, eroinele polenizării	• Polenizează peste 75% din plantele cultivate, • Fără ele, multe fructe și legume ar dispărea, • Contribuie la hrana oamenilor
Furnicile, muncitoarele naturii	• Aerisesc solul • Curăță resturile organice • Lucrează în colonii foarte organizate
Gândacii și muștele, sanitarii naturii	• Descompun resturile organice din natură • Ajută la curățarea mediului • Contribuie la reciclarea substanțelor naturale • Sunt hrană pentru alte animale • Mențin echilibrul ecosistemelor

Gândacii și
muștele,
sanitarii
naturii

- Descompun resturile organice din natură
- Ajută la curățarea mediului
- Contribuie la reciclarea substanțelor naturale
- Sunt hrană pentru alte animale
- Mențin echilibrul ecosistemelor

Ce se va întâmpla dacă vor dispărea insectele?

Plantele nu s-ar mai putea reproduce

Fără insecte:

- 🌸 multe plante ar dispărea,
- 🌸 recoltele agricole ar scădea dramatic,
- 🌸 am avea mult mai puțină mâncare.

Lanțurile trofice s-ar rupe

Insectele sunt hrană pentru:

- 🦋 păsări
- 🦋 pești
- 🦋 amfibieni
- 🦋 reptile
- 🦋 unele mamifere.

Chivaru Carina, Clasa a VI-a

Flori pentru Algernon - recenzie

Romanul „*Flori pentru Algernon*” scris de Daniel Keyes este o lectură deosebită. Aceasta îmbină atât contextele science-fiction cu stări sufletești profunde și sincere. Relația dintre aceste două elemente diferite este balansată perfect, acestea păstrând o bază a realității.

Temele principale ale cărții sunt singurătatea, iubirea, impactul științei asupra umanității, relațiile sociale, relația dintre om și animal.

Câteva dintre valorile morale identificate sunt curajul, iubirea, prietenia și empatia.

Finalul tragic al cărții aduce în lumină efectele dezastruoase ale trecerii de la mai mult, la mai puțin. Cu toate că Charlie, personajul principal, ajunsese să se întoarcă la viața lui normală, la fel de ani de zile, pierderea întregului progres în evoluția sa intelectuală l-a afectat.

Relația din oglindă a lui Charlie și Algernon, care s-a transformat pe măsură ce întâmplările au continuat, ajunge o conexiune eternă de empatie și altruism.

În final, titlul reprezintă un detaliu care face parte din deznodământ, și surprinde dorința veșnică, necondiționată de iubire și reamintire pentru Algernon.

Mara Miloș, clasa a VIII-a

Ce sunt microorganismele și de ce sunt importante

Microorganismele sunt organisme microscopice vegetale și animale de dimensiuni mici, invizibile cu ochiul liber. Trăiesc în sol, în apă, în aer, în majoritatea plantelor și animalelor, iar acestea pot fi saprofite sau patogene (pentru organismul în care se dezvoltă).

Termenul de „**microorganisme**” este lipsit de semnificație științifică. Microorganismele includ un grup **vast** și **heterogen** de organisme cu morfologie și activitate biologică.

În natură, microorganismele au rol de **descompunători**, transformând resturile organice în substanțe simple care se reîntorc în sol. Astfel, ele contribuie la circuitul substanțelor în natură și la fertilitatea solului. Unele microorganisme participă la **fixarea azotului**, un proces vital pentru creșterea plantelor.

Pentru oameni, microorganismele sunt importante atât în **sănătate**, cât și în **industrie**. Microflora intestinală ajută digestia și întărește sistemul imunitar. În industrie, bacteriile și drojdiile sunt folosite la obținerea unor alimente precum iaurtul, brânza, pâinea sau vinul, dar și la producerea antibioticelor și vitaminelor.

Tudor Iris, clasa a VII-a.

II. Projekte Auf Deutsch

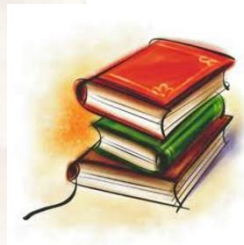
Über mich

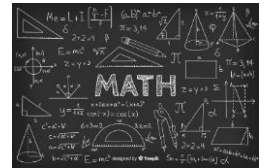
Erstellt von Ilinca Magdo

Heute Nachmittag möchte
ich Gymnastik machen

Am Mittwoch habe ich Rumänisch,
Mathematik, Informatik,
Sport und Kunst

Mein Lieblingsfach ist Kunst.

Laika

Erstellt von Ilinca Magdo

Laika, ein Welp, war das erste lebende Tier, das an Bord des sowjetischen Raumschiffs Sputnik 2 im Jahr 1957 die Erdumlauf Bahn erreichte. Doch leider endete die Mission für sie todlich.

An einem Samstag

Erstellt von Ilinca Petcu

Mein Morgen beginnt mit einer entspannenden Routine, die gut für die Kinder ist, und dann serviere ich ein gesundes Frühstück (Tomaten, Gurken, Salat, Käse).

Mein Mittagessen beginnt mit einer Zwei-Gänge-Mahlzeit, und danach mache ich mit meinen allgemeinen Aktivitäten weiter, Hausaufgaben machen, lesen, spazieren gehen und mit meiner Familie frische Luft schnappen.

Meinen Nachmittag verbringe ich die meiste Zeit damit, mit meinen Freunden abzuhängen. Manchmal nehme ich mir auch Zeit, um das Singen zu üben.

Am Abend bereite ich mich auf den Schlaf vor.

Mein Traumschule

Erstellt von Iris Tudor

Meine Traumschule ist groß und der Unterricht ist interaktiv. Sie hat viele Klassen mit verschiedenen interessanten Fächern, die den Kindern helfen, sich in der Gesellschaft zurechtzufinden und das Lernen von Fremdsprachen zu fördern. Es gibt eine breite Palette an Wahlfächern, wo die Kinder ein Thema, das ihre Neugier geweckt hat, lernen und vertiefen können. Die Lehrer sind freundlich und helfen uns, wenn wir Schwierigkeiten haben. Auch wenn nicht jede Schule wie meine Traumschule aussehen kann, lerne ich gerne in einer ähnlichen.

Mein Tagesablauf

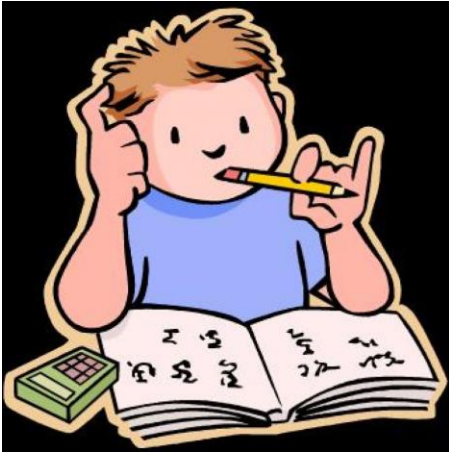

Erstellt von Matei Ioniță

Am Morgen	7:00 (sieben) Uhr aufstehen und waschen, 7:15 (Viertel nach sieben) Uhr Joghurt mit Müsli essen 7:30 (halb acht) Uhr anziehen 7:40 (zwanzig vor acht) Uhr mit dem Auto zur Schule fahren
Am Vormittag	8:00 – 12:00 (acht bis zwölf) Uhr in der Schule lernen
Am Mittag	13:00 (dreizehn) Uhr Suppe und Spaghetti essen
Am Nachmittag	16:00 (sechszehn) Uhr Hausaufgaben machen
Am Abend	19:00 (neunzehn) Uhr Abendessen 19:25 (fünf vor halb acht) Uhr spielen und lesen 21:30(halb zehn) Uhr schlafen gehen – Gute Nacht!

Über mich

Erstellt von Mihnea Vlad

Heute Nachmittag möchte ich schwimmen gehen.

Am Mittwoch habe ich Rumänisch, Mathematik, Informatik, Sport und Kunst.

 STUNDENPLAN 						
	Zeit	Montag	Dienstag	Mittwoch	Donnerstag	Freitag
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						

Mein Lieblingsfach ist Kunst.

Über mich

Erstellt von Otilia Onuțu

Heute Nachmittag möchte ich lesen.

Am Mittwoch habe ich :Rumänisch, Mathematik, Informatik, Sport und Kunst.

Mein Lieblingsfach ist Informatik.

Meine Schule

Erstellt von Sofia Pușcașu

Man kann in meiner Schule Rumänisch, Deutsch, Englisch und Französisch lernen und Basketball spielen. Wir können Klavierspielen lernen. Zwar lernt man viel, doch Schwimmen oder Tanzen lernt man nicht. Wie findet ihr meine Schule?

Mein Tag

Erstellt von Ștefan Negrea

Am Morgen

Ei essen

aufstehen

Zur Schule fahren

Am Vormittag

In der Schule lernen

Am Nachmittag

Meine Hausaufgaben machen

Am Abend

Ich spiele Computerspiele

Am Morgen

Erstellt von Vladimir Ioniță

Am Morgen

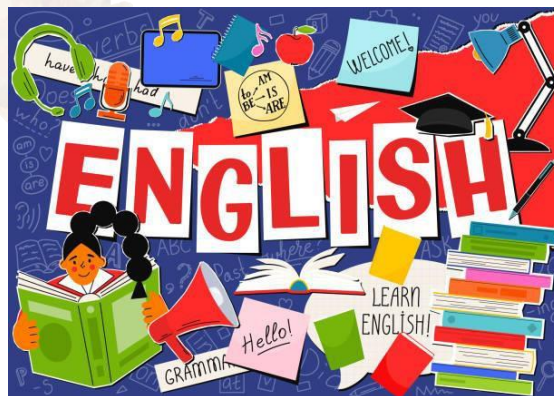

Am Vormittag

Am Mittag

Am Nachmittag

Am Abend

Ioniță Vladimir

Erstellt von Ioniță Vladimir

Alter: 10 Jahre

Größe: 1,40 Haarfarbe: braun

Augenfarbe: braun

Hobby: Fußball, gamer

Mein Schule

Erstellt von Vladimir Olaru

Man kann in meiner Schule Englisch, Rumänisch, Deutsch, Biologie und mehr lernen. Man kann kein Eis essen und man kann Fußball spielen. Man kann einen Kunstkurs besuchen und man kann nicht schwimmen. Man arbeitet viel.

MEINEN HUND
von Anja Hincu

Meinen hund heisst Lana. Sie gefällt die Farbe rot und sie ist ein GOLDEN RETREIVER. Lana und ich war BFF'S von Kindheit an. Sie LIEBT zahe Hundesnaks. Lana spiele oft imm park und spiele mit ihr Freund, Roky ein DEUSCHER SCHAFERHUD. Ich liebe meinen hund!

Am Morgen

um sechs Uhr aufstehen

Zur die Schule vorbereiten

Eier und Brot essen

Guten MORGEN!

Um sieben Uhr in die Schule fahren

die Pause vorbereiten

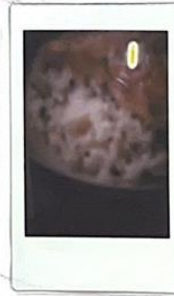
Am Vormittag

in der Schule lernen und spielen

Am Mittag

um ein Uhr Reis und Fisch essen
(das Mittagessen)

Am Nachmittag

um fünf Uhr Volleyball spielen

Tasamu Yalen

Am Abend

um sieben Uhr die Hausaufgaben lösen

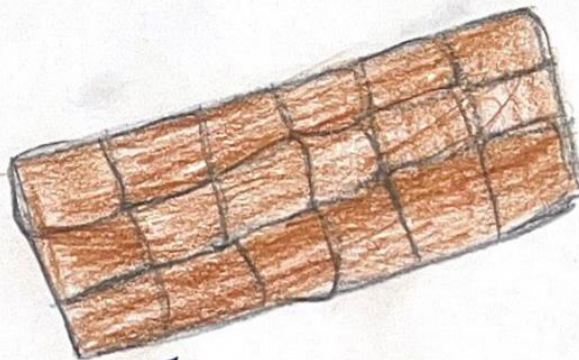
um acht Uhr das Abendessen essen

Meine Lieblingsfarbe ist gold.

Ich bin acht.

Erstellt von Patrick Kaidwasen
2. B. Klasse

Ich möchte Schokolade.

Balea Szuhan Ingrid Anastasia

Alter: 10 Jahre

Größe: 1,46 m

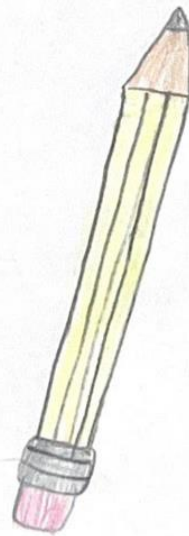
Haarfarbe: braun

Augenfarbe: braun

*Hobbys: klavierspielen,
und auf **Nintendo** spielen*

Ich bin acht.

Ich möchte Bleistifte.

Meine Lieblingsfarbe
ist rosa.

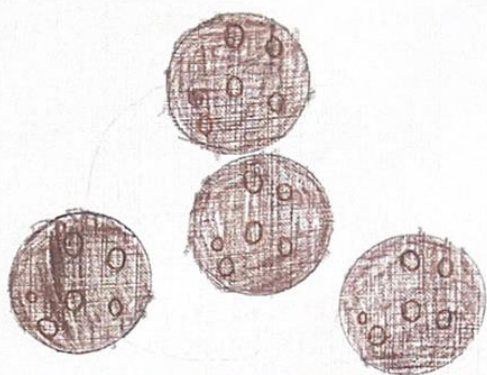
Bestellt von Ondine Maria Marin, II B.

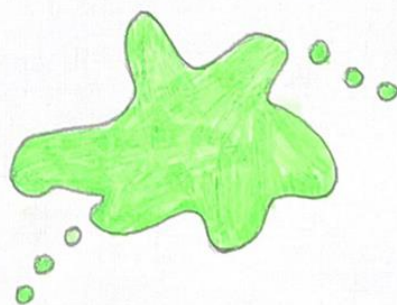

Ich bin acht.

Erstellt von Eric Mikai Gerban, II. B.

Ich möchte Kekse.

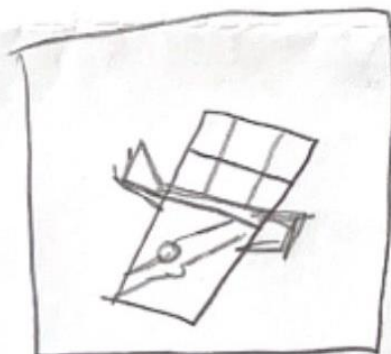
Meine Lieblingsfarbe ist grün.

Erstellt von Alia Clara Franzani
Klasse: II A

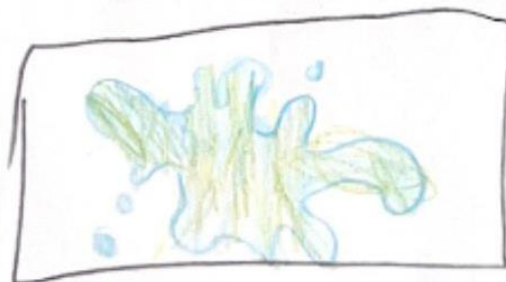
Ich bin acht.

Ich möchte Schokolade.

Meine Lieblingsfarbe ist türkis.

Erstellt von Eduardo Toma II.B

① Wie alt bist du?

♥ Ich bin acht

② Was möchtest du?

♥ Ich möchte Schokolade

③ Was ist deine Lieblingsfarbe

Meine Lieblingsfarben sind die Farben des Regenbogens

EHRIBES,
DAVID

1.c 52

Am Morgen

aufstehen: 7:00

Jougurt essen

um halb acht: werde ich in
die Schule fahren(la 7:30 merg la
scoala cu masina)

am Vormitag

in der Schule lernen

am Mittag

esse ich
Suppe

am Nachmittag

spiele ich Kart

am Abend

spiele ich auf mein Handy

Ilinca Petcu

Erstellt von Ilina Petcu

Alter: 11 Jahre
Größe: 1,50m
Haarfarbe: braun
Augenfarbe: grün
Hobbys: Singen, Rollschuhe
Meine Familie: Mutter, Vater und Schwester

19.01.2025

class a-I-aB

Ich bin Antonia

Mirea Antonia

① Wie alt bist du?

Ich bin acht
8

② Was möchtest du? ③ Was ist deine Lieblingsfarbe?

Ich möchte Eclairs
mit Schokolade

Meine Lieblingsfarbe
ist grün.

Was ich täglich mache

Erstellt von
Alexandra Radu

Am Morgen stehe ich
um sieben Uhr auf.

Von sieben Uhr vierszig fahre
ich mit dem Auto in die Schule.

Ich esse Cornflakes
mit Milch.

Am Nachmittag
gehe ich zum
Tanzen.

Am Mittag esse ich
Suppe
und Nudeln in der
Schule.

Am Abend mache ich
meine Hausaufgaben und
manchmal benutze ich den Laptop.

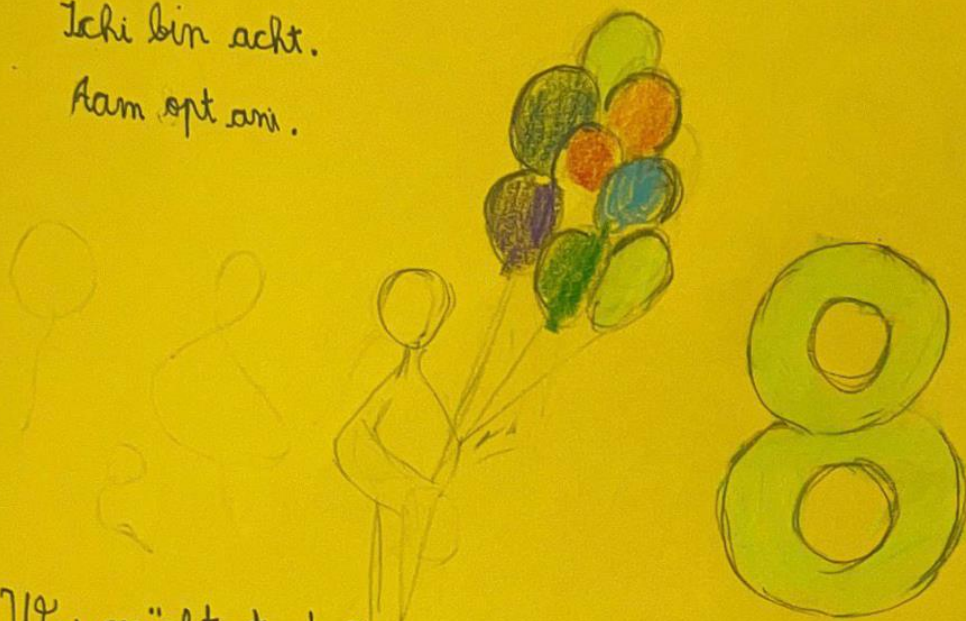
Erstellt von Dominic Andrei Barbu, II B. 20.01.2026

5. ① Wie alt bist du?

Îți ani ai?

Ich bin acht.

Aam opt ani.

② Was möchtest du?

Ce ți-ai dori?

Ich möchte einen Schokoladenkuchen.

③ Was ist deine Lieblingsfarbe?

Care este culoarea ta preferată?

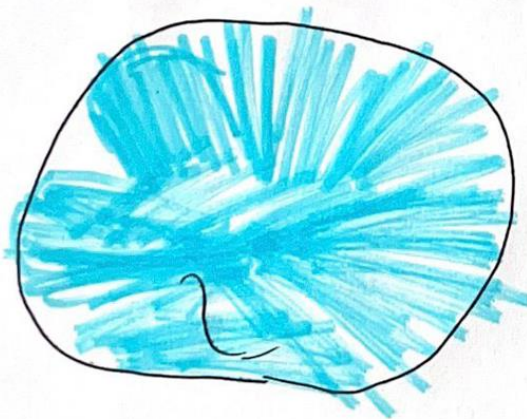
Meine Lieblingsfarbe ist blau.

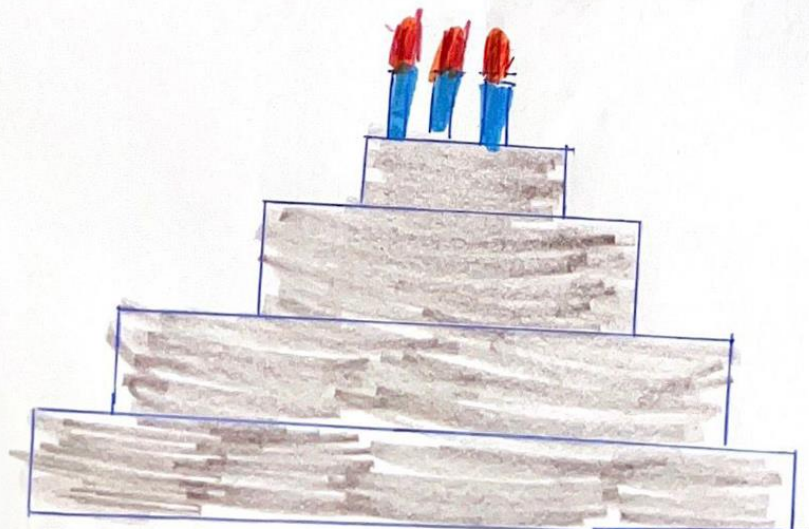
Erstellt von
Matei Bălan,
Klasse: II A.

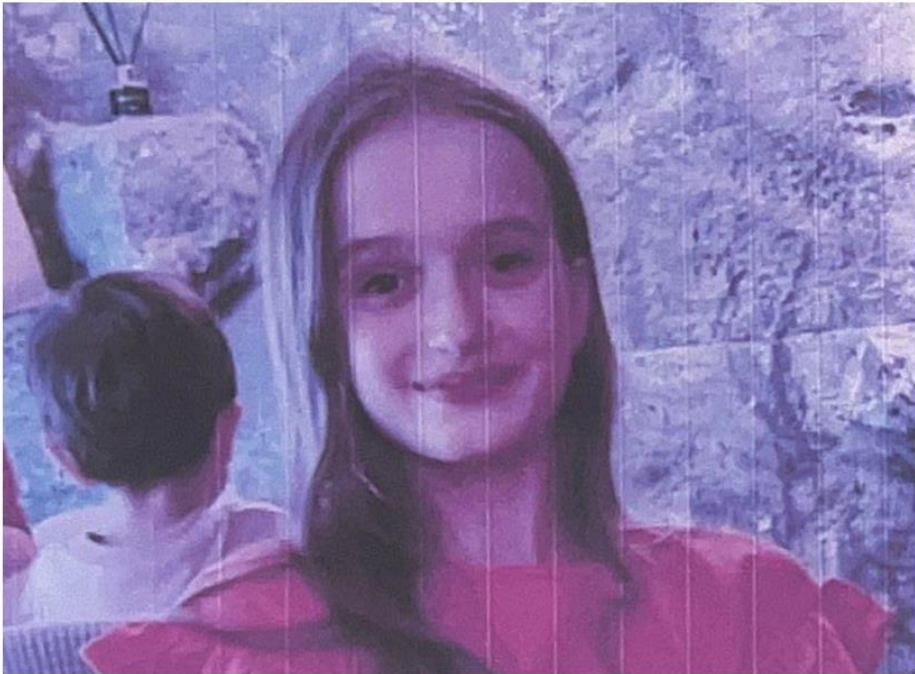
Ich möchte Bonbons

Meine Lieblingsfarbe ist türkis.

Ich bin acht.

Ruxandra RADU

Alter: 11 Jahre

Größe: 1,50 m

Haarfarbe: Blond

Augenfarbe: Blau

Hobbys: Tanzen, Rollschuhlaufen

Ruxandra ist ein fröhliches und energiegeladenes Mädchen. Sie liebt es, sich zu bewegen und ihre Kreativität auszudrücken. Beim Tanzen zeigt sie Rhythmus, Eleganz und Leidenschaft, während das Rollschuhlaufen ihr ein Gefühl von Freiheit und Abenteuer vermittelt.

Erstellt von Maria Neaghe
Klasse: II A.

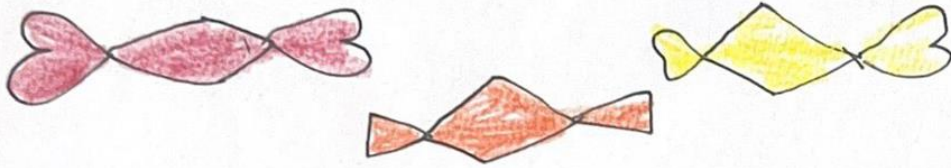

Ich möchte Bonbonbaum
einen

Meine Lieblingsfarbe ist lila.

Ich möchte Bonbons.

Meine Lieblingsfarbe ist Rot

Ich bin neun.

Erstellt von Isana Avram, 11. B.

Erstellt von Eric
Chitulescu
Klasse: II A.

Ich bin acht.

Ich möchte Schokoladentorte.

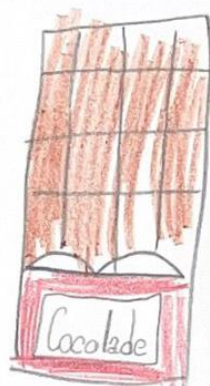

Meine Lieblingsfarbe ist rot.

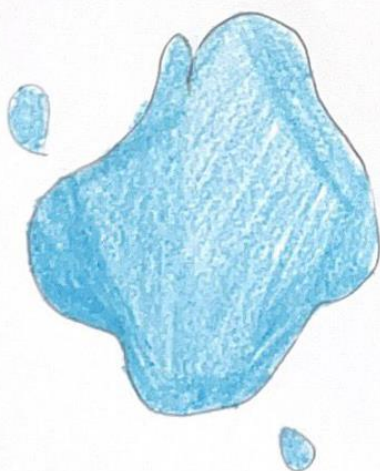
Erstellt von Deniz Maria Soydomuz
Klasse: II A.

Ich bin neun

Ich möchte Schokolade

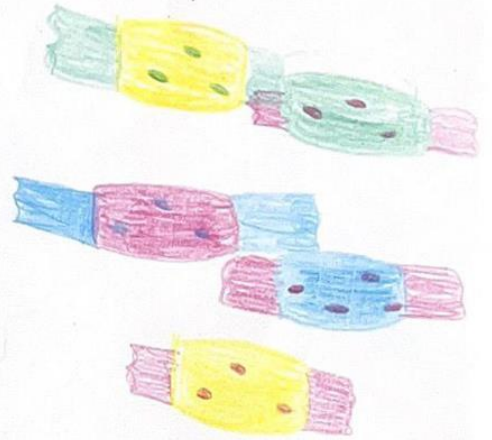

Meine Lieblingsfarbe ist blau.

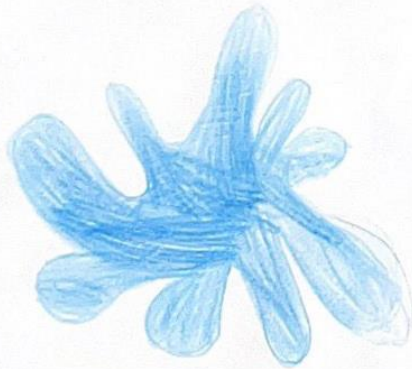
Erstellt von Eva Maria Martalog, II. B.

Ich bin acht.

Ich möchte Bonbons.

Meine Lieblingsfarbe ist blau.

Sedcard

DAVID Chiribes

Alter: 10 Jahre

Größe: 1,43 m

Haarfarbe: blond

Augenfarbe: blau

Hobbys: Tennis, Basketball

20.01.2026

Alexia Cristescu clasa II-a B

Ich bin acht

Ich möchte eine Katze

Meine Lieblingsfarbe ist Rosa

Erstellt von Alexander Nicolas Beta, IB

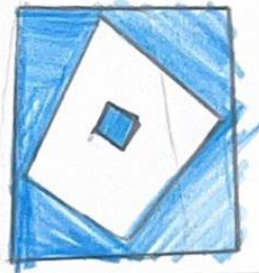
①

Ich bin acht.

②

Ich möchte Roblox.

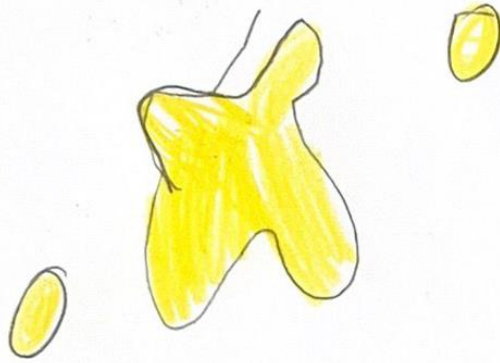

③

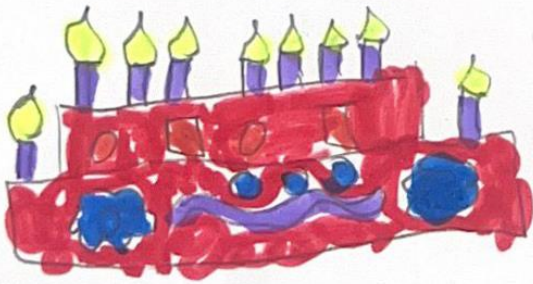
Meine Lieblingsfarbe ist
braun.

Adesio Bănică
Klasse: II A

Meine Lieblingsfarbe
ist gelb

ich bin neun

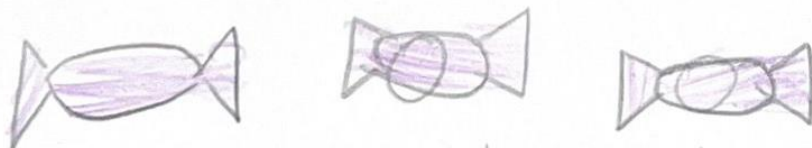

ich möchte Chips

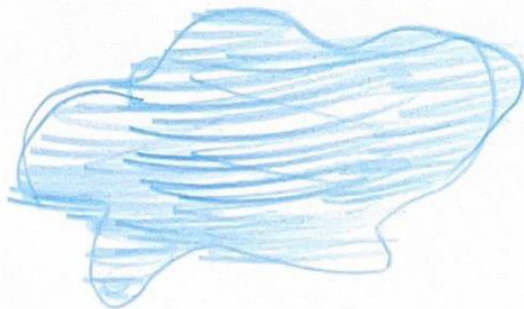
Erstellt von Adelina Catrina
Klasse: II-A.

Ich bin acht

Ich möchte Bonbons.

Meine Lieblingsfarbe ist blau

Erstellt von Adam Jean Drägutou
Klasse: 17A.

Ich bin neu.

Ich
möchte
kekse

Meine Lieblingsfarbe
ist blau.